Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:		Ἐξωτερικοῦ:	
Ἐτησία	δρ. 8,—	Ἐτησία	φρ. 10,—
Ἑξάμηνος	» 4,50	Ἑξάμηνος	» 5,50
Τρίμηνος	» 2,50	Τρίμηνος	» 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Δ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 19ος | *Ἐν Ἀθήναις, 10 Νοεμβρίου 1912* | *Ἔτος 34ον.—Ἀριθ. 50*

ΠΕΤΡΟΣ ΡΙΟΝΣΑΙ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ANDRÉ VALDÉS]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΒ' *(Συνέχεια)*

Ἀμέσως τοῖς ἔκαμεν ἐντύπωσιν ἡ ὀλιμμένη ὄψις τοῦ νεαροῦ ταξιδιώτου. Τὸ βλέμμα του, τὸ τόσον ζωηρόν, δὲν ἔλαμπε· τὸ ὄφος του, τὸ συνήθως τόσον εὔθυμον, ἦτο τώρα μελαγχολικόν. Καὶ τὰ βλέφαρά του ἦσαν κατακόκκινα ἀπὸ τὸ κλάμμα.

Ἡ κυρία Ζολλιὲ τοῦ ἔσφιξε τὰ δύο χέρια καὶ τὸν ἠρώτησε τρυφερῶς:

— Τί ἔχεις, ἀγαπητό μου παιδί; Μήπως φέρεις κακὰς εἰδήσεις;

Δὲν ἠμπόρεσε νὰ ἀποκριθῇ. Ἐσκίρτησε τὸ μέτωπόν του ἐπὶ τοῦ μητρικοῦ ὤμου τῆς ἀγαθῆς γυναικὸς καὶ ἀνελύθη εἰς δάκρυα. Ἔπειτα, σιγὰ-σιγὰ ἐψιθύρισε:

— Ἐσκότωσαν τὸν δυστυχισμένο μου πατέρα... τὸν ἐδολοφόνησαν!..

— Ἀ! πῶς εἶνε δυνατόν!.. ἀνέκραξαν ὅλοι μὲ μίαν φωνήν.

Καὶ ὁ κ. Ζολλιὲ ἐξηκολούθησε:

— Πῶς τὸ ἔμαθες;

— Ἀφίστε με νὰ συνέλθω μιὰ στιγμή, ἀπεκρίθη ὁ Πέτρος. Εἶμαι ἄνω-κάτω... Φάγετε μὲ τὴν ἡσυχία σας· ἐν τῷ μεταξὺ θὰ ποσυρθῶ εἰς τὸ δωμάτιόν μου... Αὐτὴ τὴν τραγῳδία θὰ σᾶς τὴν διηγηθῶ τὸ βράδυ.

Εἶχε τῳόντι ἀνάγκην νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὰς τόσας ἀλλεπαλλήλους συγκινήσεις.

Ὁ ἰατρὸς Βωτερὲλ τοῦ εἶχε δώσει ἀσπιρόρρουχα καὶ τὸν εἶχε τοποθετήσει εἰς ἕνα βαγόνι. Ὁ Πέτρος ἤλλαξε τραῖνον εἰς τὸ Ρωζάριον καὶ ἐπὶ τέλους ἔφθασε, συντετριμένος καὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα.

«Πέτρο! Πέτρο!... παιδί μου!..» (Σελ. 430, στ. 6')

Ἐλούσθη, ἐνεδύθη εὐπρεπῶς καὶ, ἐμψυχούμενος ἀπὸ τὴν στοργὴν ποῦ τὸν περιέβαλλε τώρα, ἐπῆγε νὰ συναντήσῃ τὴν οἰκογένειαν εἰς τὴν μεγάλην ἀνθοστόλιστον αὐλήν, διότι ἡ φαβερὰ ζέστη ἔδιωχνε τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὰ σπίτια.

Χωρὶς νὰ λησμονήσῃ καμμίαν λεπτομέρειαν, διηγήθη ὅλα ὅσα τῷ συνέβησαν ἀπὸ χθές. Ἐφαίνετο ἀπίστευτον τῳόντι πῶς τῷ συνέβησαν τόσα πολλὰ καὶ τρομερά, εἰς τόσον ὀλίγον καιρόν. Ἦτο μία ἄλυσις δραματικῶν σκηνῶν, αἱ ὁποῖαι ἔκαμναν τὰς καρδίας τῶν φίλων του νὰ πάλλουν ἀπὸ συγκίνησιν.

— Τώρα, εἶπεν εἰς τὸ τέλος, πρέπει νὰ ἐπιστρέψω τὸ ταχύτερον εἰς τὴν Γαλλίαν, διὰ νὰ παρηγορήσω τὴν μητέρα μου καὶ τὴν ἀδελφήν μου...

— Μὴ βιάζεσαι τόσον, ἀγαπητέ μου Πέτρε, συνεβούλευσεν ὁ κ. Ζολλιέ· ὁ κα-

«Τί ἔχεις, ἀγαπητό μου παιδί;» (Σελ. 429, στ. α')

κοῦργος ἐκεῖνος εἰμπορεῖ νὰ σ' ἐγέλασεν ἀπὸ ὑπερβολικὴν μοχθηρίαν, ἢ νὰ ἐπλήγωσεν ἁπλῶς τὸν πατέρα σου καὶ νὰ ἐνόμισεν ὅτι τὸν ἐσκότωσε. Πρέπει νὰ ἐξετάσωμεν ἀπόμη. Δὲν θέλω νὰ σὲ βλέπω ἔτσι χωρὶς δύναμιν καὶ χωρὶς ἐλπίδα. Μᾶς ἐπιβάλλεται μία ἔρευνα· θὰ ὑπάγωμεν εἰς τὴν ἀστυνομίαν καὶ θὰ πληροφορηθῶμεν δι' ὅλας τὰς δολοφονίας ὅσαι ἔγειναν ἐπάνω-κάτω τὸν καιρὸν ποῦ ἦτον ἐδῶ ὁ πατέρας σου.

— Ὑπάρχει μάλιστα τρόπος νὰ μάθωμεν καὶ τὴν ἀκριβῆ χρονολογίαν τοῦ ἐγκλήματος, παρετήρησεν ἡ κυρία Ζολλιέ. Κυττάξατε πότε ἀπέσυρε τὰ χρήματά του ἀπὸ τὴν Τράπεζαν. Πρέπει νὰ ἐληστεύθη ἀμέσως.

— Ἀλήθεια, εἶπεν ὁ Πέτρος, ἐξετάζων τὸ βιβλιάριον τῆς Τραπέζης.

— Μὲ αὐτὸ θὰ ὑπάγωμεν εἰς τὴν ἀστυνομίαν, αὔριον κατὰ τὰς δύο.

— Καὶ τὸ πρωὶ θὰ πεταχτῶ νὰ ἰδῶ πῶς εἶνε ὁ πλοίαρχος.

— Σύμφωνοι. Ἐν τῷ μεταξὺ θὰ κάμω τὴν ἀλληλογραφίαν μου καὶ θὰ δώσω ὁδηγίας διὰ τὴν ἡμέραν. Τώρα ἂς πᾶμε στὰ κρεββάτια μας. Θὰ εἶσαι κατακουρασμένος.

— Ὤ, ναί· καὶ μοῦ φαίνεται πῶς δὲν ἔχω πιὰ θόρρος γιὰ εἴποτε. Πῶς ἤθελα νὰ πέθαινα κ' ἐγώ!..

Ἀπεχαιρέτησε τοὺς φίλους του καὶ ἐκοιμήθη βορειὰ ἕως τὸ πρωΐ.

Παιδί μου!..

Διὰ νὰ διασκεδάσῃ τὴν λύπην του, ὁ Πέτρος εἶχεν ἀνάγκην νὰ σχολιηθῇ μ' ἐκείνους, τοὺς ὁποίους ἠγάπα. Ἔτρεξε λοιπὸν εἰς τὸ Νοσοκομεῖον, ὅπου εὗρε τὸν λαμπρὸν πλοίαρχον Μπερτρὰν εἰς πλήρη ἀνάρρωσιν. Ἦτο εἰς τὸν κῆπον καὶ ἔπινε μίαν θαυμασίαν σοκολάταν μὲ ὀρεκτικώτατα τσουρέκια.

«Ἐδῶ εἶνε; παρακαλοῦμε, τοῦ κυρίου Ριονσαί;»

Ἔσφιξαν μὲ διάχυσιν τὰ χέρια των καὶ ἤρχισαν νὰ συνομιλοῦν. Ὁ Πέτρος ἔπρεπε νὰ διηγηθῇ καὶ εἰς τὸν φίλον του Μπερτρὰν τὴν κατακληκτικήν του ἱστορίαν. Ἀλλ' ἐνῷ ἀκριβῶς τοῦ ἔλεγεν ὅτι, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, ὁ πατέρας του, ὁ λατρευτός του πατέρας, τὸν ὁποῖον μὲ τόσους κόπους καὶ κινδύνους ἦλθε νὰ εὕρῃ, δὲν ὑπῆρχε πλέον εἰς τὴν ζωήν, — μία πυγμένη κραυγὴ τοὺς ἔκαμε καὶ τοὺς δύο νὰ στραφοῦν.

— Πέτρο! Πέτρο!.. παιδί μου!.. ἐταράζλιζεν ἕνας ἄνθρωπος ὡχρός, πελιδνός, μὲ ἀπεριποίητον γενειάδα, ἰσχνὸς ὡς φάντασμα, παραπαίων καὶ εἰς κάθε του βῆμα στηριζόμενος εἰς τὸν ὦμον ἑνὸς νοσοκόμου. Κατώρθωσεν ὅμως νὰ πλησιάσῃ καὶ νὰ σταθῇ ἀποτόμως πρὸ τοῦ ὁμίλου, τὸν ὁποῖον ἀπετέλουν ὁ ἰατρὸς τοῦ Νοσοκομείου, ὁ πλοίαρχος καὶ ὁ Πέτρος.

Ὁ νέος ἀνεπήδησε. Φρικίασις διέδραμε τὸ σῶμά του ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν. Κ' ἐκύττοζε τὸν δρασύτριχον ἐκεῖνον ἄνθρωπον, τὸν ὁποῖον δὲν ἐγνώριζε καὶ τοῦ ὁποίου ἀκόμη καὶ ἡ φωνὴ ἀντηχοῦσεν εἰς ἄγνωστον τόνον...

Δὲν ἐτολμοῦσε νὰ κινηθῇ, νομίζων ὅτι ἐγίνετο παίγνιον ἐφιάλτου. Ἤτο πράγματι ὁ πατέρας του ὁ δυστυχὴς ἐκεῖνος; ἢ κανένας τρελλός, θῦμα ψευδαισθήσεως;.. Μήπως χθὲς δὲν τῷ εἶχαν ὁρκισθῇ, ὅτι ὁ μαρκήσιος ἀπέθανε δολοφονηθείς;

— Πέτρο μου, ἐψιθύριζεν ὁ ἄγνωστος, μὲ τὴν βραχνὴν καὶ ὑπόκωφον ἐκείνην φωνὴν τῶν πολὺ ἐξηντλημένων ἀσθενῶν, ποῦ νομίζεις ὅτι βγαίνει ἀπὸ σπήλαιον. Πέτρο μου, δὲν μὲ γνωρίζεις;.. Εἶμαι ὁ πατέρας σου... ὁ μαρκήσιος Ριονσαί!..

— Εἶνε δυνατόν! ἀνέκραξεν ὁ Πέτρος, ὁ ὁποῖος ὥρμησεν ὡς νὰ ἠλεκτρίσθη ἀπὸ μίαν τρελλὴν χαρὰν κ' ἐρρίφθη πρὸς τὸν ἄγνωστον μὲ τὰς ἀγκάλας ἀνοικτάς.

— Πατέρα μου! πατέρα μου! ἐφώναζε· νὰ τολμήσω νὰ σᾶς πιστεύσω ζωντανόν, ἀφοῦ ὁ Σάρδας ὁ ἴδιος, ὁ ἀπαίσιος Σάρδας, μοῦ εἶπεν ὅτι σᾶς ἐμαχαίρωσε;

— Ναί, εἶνε ἀλήθεια, μ' ἐμαχαίρωσεν, ἀφοῦ μὲ ἀπεκοίμησε μὲ χλωροφόρμιον· ὤ, τί ἀνανδρία! τί ἀτιμία!

Μεθυσμένος ἀπὸ γλυκὺ συναίσθημα, ἔξαλλος ἀπὸ εὐτυχίαν, ὁ Πέτρος τὸν ἐκύτταζε τρυφερῶς, προσπαθῶν νὰ ἐπανεύρῃ τ' ἀγαπημένα του χαρακτηριστικὰ εἰς τὸ πρόσωπον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον τόσον εἶχεν ἀλλοιώσῃ ὁ πόνος.

Ἐπῆρχαν χαϊσματα, ἐκάθισαν ἐκεῖ ἔξω καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον διηγήθη αὐτὸς ἀμοιβαίως τὰ συμβάντα, τὰ ὁποῖα γνωρίζουν ἤδη οἱ ἀναγνῶσταί μας.

Ὁ Πέτρος, μεταμορφωμένος ἀπὸ τὴν εὐτυχίαν, δὲν ἠμποροῦσε νὰ ξεκολλήσῃ ἀπὸ τὸ Νοσοκομεῖον ἐκεῖνο, ὅπου εἶχεν εἰσέλθῃ σχεδὸν ἐν ἀπογνώσει. Ἀμέσως ἐνήργησε νὰ ἐγκατασταθοῦν τὸν πατέρα του, γνωστὸν ἐκείμενον ὑπὸ τὸ ὄνομα «κύριος Ρενέ», εἰς καλὸν δωμάτιον, παραπλεύρως ἐκείνου τὸ ὁποῖον κατεῖχεν ὁ πλοίαρχος, καὶ νὰ τὸν περιποιηθοῦν, μέχρι τῆς ἡμέρας ποῦ θὰ ἠμποροῦσε νὰ ἐξέλθῃ, ἀναλόγως τῆς κοινωνικῆς του θέσεως καὶ ὑπὸ τὸ ὄνομα πλέον τοῦ μαρκησίου Ριονσαί.

Ἔφυγε ἀλλὰ διὰ νὰ ἐπανέλθῃ τὴν ἐπαύριον.

Ἀπερίγραπτος ἦτο ἡ ἀγαλλίασις ποῦ ἐκυρίευε τὴν ψυχήν του, ὅταν ἐσυλλογίζετο ὅτι μετ' ὀλίγον, ὁλόκληρος ἡ οἰκογένεια θὰ εὑρίσκετο πάλιν συνηνωμένη καὶ εὐτυχὴς ὑπὸ τὴν σκιὰν τῶν μεγάλων πύργων τῆς Ρυχέττης.

Καὶ ἀφοῦ διηγήθη τὰ συμβάντα εἰς τοὺς φίλους του Ζολιέ, ἔστειλεν ἄνθρωπον νὰ φέρῃ τὰς καλὰς εἰδήσεις, μαζὶ μὲ μερικὰ ἐνθύμια προσφυῶς ἐκλεχθέντα, εἰς τὸν Ἀντώνην τὸν *πουλπέρον*, σκεπτόμενος ὅτι οἱ φίλοι του τῆς *πάμπας* θὰ ἐχαίροντο πολὺ μανθάνοντες τὴν εὐτυχίαν του καὶ βλέποντες, ὅτι ὁ κομψὸς Παρισινὸς δὲν τοὺς εἶχε λησμονήσῃ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΓ'

ΕΠΙΤΕΛΟΥΣ ΗΝΩΜΕΝΟΙ!

Εἰς τὸν πύργον τῆς Ρυχέττης

Κατόπιν εὐτυχοῦς ταξειδίου, πατὴρ καὶ υἱὸς εὑρέθησαν εἰς τὸ Βορδώ, ὅπου ὁ Πέτρος εἶχε νὰ ἐκπληρώσῃ καθῆκον ἱερόν. Ἐπῆγε καὶ παρέδωσεν ἰδιοχείρως εἰς τὴν χήραν καὶ τοὺς υἱοὺς τοῦ πλοιάρχου Δελάρζ τὰ ὀλίγα πράγματα, τὰ ὁποῖα εἶχε φυλάξῃ ὡς ἐνθύμια τοῦ ἐξόχου ἐκείνου καὶ μετριόφρονος ἥρωος.

Μετ' ὀλίγον ἔφθασαν εἰς τὴν Ρυχέττην, ὅπου κατεξεπλάγησαν μὲ τὰ θαύματα ποῦ εἶχε κάμῃ ἡ θαρραλέα καὶ φιλόπονος Καμίλλη, μὲ τὴν πλήρη ἀνάρρωσιν καὶ μετεμόρφωσιν τῆς μαρκησίας, καθὼς καὶ μὲ τὴν εὐημερίαν τοῦ μικροῦ κτήματος, τὸ ὁποῖον ἔδιδε τώρα πολὺ καλὸν εἰσόδημα.

Ἔμαθαν τότε τὴν αἰτίαν τῆς μακρᾶς ἐκείνης στωπῆς, ἀπὸ τὴν ὁποίαν τόσον εἶχον ὑποφέρῃ καὶ αὐτοὶ καὶ ἐκεῖνοι.

Αἱ ἀνακρίσεις εἶχον τελειώσῃ καὶ ἡ δίκη τοῦ ταχυδρομικοῦ διανομέως καὶ τῆς οἰκογενείας Μπεσὸ εἶχε γίνῃ. Κατὰ τὸν γαλλικὸν νόμον, οἱ Μπεσὸ κατεδικάσθησαν εἰς ἐξορίαν διηνεκῆ, ὁ δὲ ἄπιστος διανομεὺς εἰς πενταετῆ φυλάκισιν καὶ εἰς δεκαετῆ ἐξορίαν.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΑΠΟ ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΣΤΟΠΟΥ

Δ'.

Μέρασε, Χάρε,
Πρὸς τὴν Ἀσία!
Τὴ σμιλὴ πάρε,
Ἀθανασία,
Καὶ στῆσε μνῆμα
Τέτοιο ὑψηλό:
Πύρινο κῦμα
Καὶ στὴν κορφή του
Τὴ θεία μορφή του
Φλόγινηστῆσε,
Σὰν κέραυνό...
Βότση, Ἥρωα, εἶσαι
Ντυμένος φῶς,
Φῶς καὶ καμάρι
Τῆς Σαλονίκης,
Παιδὶ τῆς Νίκης
Καὶ τοῦ Κανάρη
Σ' εἶσαι ἀδελφός!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΙ ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ

Ἀγαπητοί μου,

ΑΘΗΜΕΡΙΝΩΣ δημοσιεύονται εἰς τὰς ἐφημερίδας ἐπιστολαὶ καὶ τηλεγραφήματα Εὐρωπαίων, οἱ ὁποῖοι συγχαίρουν τοὺς ἐδῶ φίλους των, καὶ δι' αὐτῶν ὅλον τὸ Ἔθνος, διὰ τὰ νίκας τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ. Οἱ Εὐρωπαῖοι αὐτοὶ εἶνε Φιλέλληνες. Ἀπὸ ἐκείνους ποῦ ἔτυχε νὰ γνωρίσουν καὶ νὰ γαγαπήσουν τὴν Ἑλλάδα, εἴτε ὡς σοφοὶ ἀρχαιολόγοι καὶ ἑλληνισταί, εἴτε ὡς περιηγηταί, ζήσαντες ὀλίγον καιρὸν εἰς τὴν ὡρίαν αν μας χώραν. Ἀλλά, θὰ πῆτε, καὶ ποῦος δὲν εἶνε τώρα Φιλέλλην; Ὤ, αὐτὸ ἐννοεῖται! Τίποτε δὲν κάμνει τόσους φίλους ὅσους ἡ ἐπιτυχία, ἡ νίκη, ἡ εὐτυχία. Τί λέγει καὶ τὸ ρητόν; «Τῷ μὲν εὐτυχοῦντι πάντες οἱ ἄνθρωποι φίλοι...» Τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι καὶ ὁ φιλελληνισμὸς αὐτός, ποῦ ἄνοιξε τώρα εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην, κατακτήσας καὶ ἀνθρώπους ποῦ πρὶν δὲν ἀγαποῦσαν ἴσως καὶ δὲν ἐσυλλογίζοντο τὴν Ἑλλάδα, αὐξάνει τὴν εὐτυχίαν μας, ἀποτελεῖ μέρος τοῦ θριάμβου μας, λαμπρύνει τὰ νικητήρια μας, εἰμπορεῖ νὰ καταχθῇ καὶ αὐτὸς εἰς τοὺς καρπούς, εἰς τὰ λάφυρα τοῦ νικηφόρου μας πολέμου. Καὶ ἰδού, διὰ νὰ χαρῆτε, νὰ ὑπερηφανευθῆτε καὶ σεῖς, ὀλίγα ἀπὸ τὰ πολλὰ ὡραῖα κ' ἐνθουσιώδη ποῦ μᾶς γράφουν οἱ Εὐρωπαῖοι Φιλέλληνες:

Ἕνας προλέγει: «Ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν ὁ Σταυρὸς θὰντικαταστήσῃ τὴν ἡμισέληνον εἰς τὴν Ἁγίαν Σοφίαν καὶ ἡ Ἑλληνικὴ Αὐτοκρατορία, μετὰ τέσσαρας καὶ ἡμισυν αἰῶνας, θὰνακατακτήσῃ τὴν Κωνσταντινούπολιν, συνδέουσα καὶ πάλιν τὰς ἱστορικὰς παραδόσεις.»

Ἄλλος γράφει: «Ἐπιτρέψατε καὶ εἰς ἐμὲ νὰ κραυγάσω *Ζήτω ἡ Ἑλλάς*, τὴν ἡμέραν ταύτην καθ' ἣν ὁ ἑλληνικὸς στρατὸς ἀνέκτησε τὴν Θεσσαλονίκην. Ὅλη ἡ Ἰταλία μένει ἔκθαμβος διὰ τὴν λαμπρὰν νίκην τοῦ Σταυροῦ καὶ εὔχεται εἰς τὸ ἀδελφὸν Ἔθνος νὰ ἐξακολουθήσῃ ἀπολαμβάνον ἀκόμη φωτεινοτέρας ἐπιτυχίας ἐν τῇ ὁδῷ τοῦ πολιτισμοῦ».

Ἄλλος λέγει: «Δὲν δύναμαι νὰντιστῶ εἰς τὴν εὐχαριστησιν τοῦ νὰ σᾶς ἀναφωνήσω ὅλον μου τὸ ἐνδιαφέρον καὶ νὰ σᾶς ἐκφράσω τὰ συγχαρητήριά μου διὰ τὴν Ἱστορίαν, τὴν ὁποίαν δημιουργοῦν τὰ τέκνα σας κατὰ τὴν ἀξιομνημόνευτον ταύτην περίοδον τῆς ἐθνικῆς σας ζωῆς».

Ἄλλος εὔχεται: «Εἴθε νὰ ἐκπληρωθοῦν ὅλαι αἱ ἐλπίδες καὶ εὐχαὶ ὅσας πᾶς Ἕλλην πατριώτης συνδέει πρὸς τὴν χθεσινὴν νίκην, καὶ εἴθε ὁ Ἑλληνικὸς πολιτισμὸς νὰναπτύξῃ ὁσημέραι λαμπρότερον τὰς ἀπὸ τῆς μεγάλης Ἐπαναστάσεως ἐξεγερθείσας νέας δυνάμεις. Ζήτω ἡ Ἑλλάς!»

Καὶ ἄλλος: «Ἐλπίζω καὶ εὔχομαι, ὅπως ἐκ τοῦ κραταιοῦ τούτου ἀγῶνος προέλθῃ Ἑλλὰς ἰσχυρὰ καὶ μεγάλη, συνενοῦσα πάντας τοὺς ἐν τῇ ἠπείρῳ καὶ ταῖς Νήσοις Ἕλληνας».

Καὶ ἂς τελειώσωμεν τὸ ἀπάνθισμα μὲ τὰς θαυμασίας αὐτὰς γραμμὰς ἑνὸς σοφοῦ Γάλλου βυζαντινολόγου: «Ἡ Ἑλλὰς εἰμπορεῖ νὰ εἶνε ὑπερήφανος. Ἡ πατρίς σας μᾶς ἔδωσε κατ' αὐτὰς μέγα παράδειγμα ἠθικῆς ὑπεροχῆς. Μακάριον τὸ Ἔθνος, τὸ ὁποῖον συναιοθάνεται, ὅτι εὑρίσκεται εἰς τὴν ὡρκιοτέραν στιγμὴν, εἰς τὸ ἀκρότατον σημεῖον τῆς ἐθνικῆς του ζωῆς! Μακάριοι οἱ Ἕλληνες, οἱ ὁποῖοι εἶδον τὸ 1912! Ἀγαπήσατε αὐτὸ ποῦ ποτὲ δὲν θὰ ἰδῇ κανείς δύο φορές!...»

Ὤ, πῶς τὸ ἀγαπῶμεν!...

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

ΜΙΚΡΟΥ ΠΟΙΗΤΙΚΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

[*Ἴδε φυλλάδιον 34ον, σελ. 299*]

Εἶμαι κατευχαριστημένη. Ποτὲ δὲν μᾶς ἐπέτυχε τόσον Μικρὸς Ποιητικὸς Διαγωνισμός. Νομίζω δὲ ὅτι καὶ «Μεγάλος» ἂν ἦτο,—δηλαδὴ διὰ ποιητὰς πλέον ἡλικιωμένους καὶ πλέον ἐμπείρους ἀπὸ αὐτοὺς ποῦ ἔλαβον μέρος,—δυσκόλως θὰ ἠμποροῦσε νὰ δώσῃ καλλίτερ' ἀποτελέσματα. Κάθε φιλολογικὸν περιοδικόν, μὰ τὴν ἀλήθειαν, θὰ ἦτο εὐχαριστημένον, ἂν ἠμποροῦσε νὰ παρουσιάσῃ, ὡς προτόντα ἑνὸς Διαγωνισμοῦ μεταξὺ τῶν ἀναγνωστῶν του *πάσης ἡλικίας*, στίχους ὡς αὐτοὺς ποῦ βραβεύω σήμερον. Τὸ ὁποῖον σημαίνει, ὅτι οἱ νεαροί μας ποιηταὶ εἰμποροῦν νὰ καυχῶνται. Ἀπὸ τὸν κύκλον των θὰ ἔγοῦν πολὺ γρήγορα ἐκεῖνοι ποῦ θὰ παίρνουν καὶ βραβεῖα ἀνώτερα...

Βέβαια, ὅλα τὰ «Δένδρα» ποῦ μοῦ ἐστάλησαν δὲν ἦσαν τόσον ὡραῖα καὶ δροσερά... Ἀπὸ ὀγδόντα, μόλις ἐξεχώρισα τὰ εἴκοσι δύο ποῦ ἀναφέρονται εἰς τ' Ἀποτελέσματα. Ἀλλὰ εἴκοσι καλὰ ποιήματα δὲν εἶνε μικρὸν πρᾶγμα! Καὶ μάλιστα ὅταν μεταξὺ αὐτῶν πέντ' ἢ ἕξη εἶνε τόσον καλά, ὅσον ἐκεῖνα ποῦ θὰ ἰδῆτε μεθαύριον. Διότι σκοπεύω νὰ τὰ δημοσιεύσω ὅλα καὶ νὰποτελέσω μὲ αὐτὰ μίαν Σελίδα Συνεργασίας. Ἀξίζουν τὸν κόπον πραγματικῶς.

Εὔμορφα εἰς τὰς ἰδέας καὶ εἰς τὸ σχέδιον, ἀλλὰ μ' ἐλαττωματικήν, ἀνώμαλον στιχουργίαν, εἶνε τὰ ποιήματα τοῦ *Ὑδραΐκοῦ Χάνου*, τοῦ *Ρόδου Μοσχοβόλημα*, τῆς *Σιβύλλης*, τοῦ *Δωδωναίου* καὶ τοῦ *Περσέως*. Αὐτὰ δὲν εἰμποροῦσαν νὰ πάρουν ἄλλο ἀπὸ Εὐφημον Μνείαν. Μὲ ἀρκετὰ καλὴν στιχουργίαν—ἐκτὸς μερικῶν χασμωδιῶν,—καὶ ἐν γένει μὲ ἐπιτυχῆ μορφήν, εἶνε τὰ ποιήματα τοῦ *Ἑλληνικοῦ Ἰδεώδους*, τῆς *Μπουρουτοκαπνισμένης Γαλανόλευκης*, τοῦ *Ἀθανασίου Διάκου*, τῆς *Σημαίας τοῦ Ἀβέρωφ*, τοῦ *Πατρικοῦ Ναυτόπουλου*, τοῦ *Ἐνδόξου Μεσολογγίου*, τῆς *Ὑψηλῆς Ἰδέας* καὶ τοῦ *Ὀνείρου τῆς Πραγματικότητος*. Ἀλλ' εἶνε μᾶλλον κοινά, χωρὶς πρωτοτυπίαν, χωρὶς καμμίαν ἰδιαιτέραν χάριν. Δι' αὐτὸ δὲν παίρνουν παρὰ Α' ἢ Β' Ἔπαινον. Αὐτὸ τὸ «κάτι», τὸ «ἰδιαίτερον» ποῦ ζητῶ, τὸ εὑρίσκω εἰς τὸ ποίημα τοῦ *Κόμματος* (ἂν καὶ φαίνεται κάπως βιαστικόν,) εἰς ἕνα σονέττο τῆς *Λύρας Κέλμα* (τὸ τέλος ὅμως δὲν εἶνε ὑπερβολικόν;) καὶ εἰς τὸ πολὺ ἔντοτον καὶ εὔγλωττον, ἀλλὰ κάπως ἀσύμμετρον ποίημα τοῦ *Ν. Ν. Προεστοπούλου*. Αὐτὰ τὰ τρία παίρνουν τὸν Α' Ἔπαινον καί... δίνουν τὰ χέρια μὲ τὰ βραβευμένα.

Ἀπὸ τὰ βραβευμένα πάλιν, τὸ ποίημα τῆς *Κρητικοπούλας*, μὲ τὸ ἰδιόρρυθμον ἀλλὰ κανονικὸν εἰς τὰς ἐναλλαγάς του μέτρον, καὶ μὲ τὴν ὡραίαν του γλῶσσαν, μοῦ φαίνεται ὅτι ἔχει τὸ βαθύτερον καὶ εἰλικρινέστερον αἴσθημα. Εἶνε τὸ περισσότερον ἐμπνευσμένον, ἐπομένως τὸ περισσότερον *ποίημα* καὶ δι' αὐτὸ ἀδιστάκτως τοῦ δίδω τὸ Α' βραβεῖον. Ἀλλὰ καλλίτερα κατεχουργημένον εἶνε τὸ ποίημα τοῦ *Τέλλου Ἄγρα*. Ἡ ἰδέα αὐτὴ τοῦ μακρινοῦ περιπάτου μὲ τὸ ἀμάξι, πρὸ τοῦ ὁποίου ἐμφανίζονται διαδοχικῶς λογιῶν-λογιῶν δένδρα, ἀπὸ τὴν λεύκαν ὡς τὸ κυπαρίσσι, τὸ κάμνει νὰ ἔχῃ τὴν εὐτυχεστέραν *φόρμαν*. Ὡραιότατον ἐπίσης τὸ ποίημα τῆς *Συριανῆς Αὔρας*· ἕνα-δυὸ του μάλιστα τετράστιχα εἶνε ἔξοχα. Ἀπαισιόδοξον καὶ θλιβερὸν τὸ ποίημα τῆς *Αὔρας τοῦ Φεραίου*, ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἐμποδίζει νὰ εἶνε εὔμορφα καὶ *μαστορικὰ* στιχουργημένον. Ἓν ἀπὸ τὰ *εἰλικρινέστερα* καὶ τὸ ποίημα τοῦ *Χιαβάθα*· ἂν δὲν εἶχε μερικοὺς στίχους, ὄχι τόσον ἐπιτυχεῖς, θὰ ἤρχετο πρῶτον. Ὅσον διὰ τὸ ποίημα τοῦ *Ἄχη Κέλμα*, ἔχει ἀφέλειαν καὶ χάριν, καὶ ἀπὸ τὰ ὀλίγα κάθαυτὸ *παιδικὰ* ποῦ ἐστάλησαν εἰς τὸν Διαγωνισμόν μας, εἶνε ὡριμένως τὸ καλλίτερον. Καὶ τώρα ἂς συγκεφαλαιώσωμεν:

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Κρητικοπούλα*, [15Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Τέλλος Ἄγρας*, [13Ε]. — *Συριανὴ Αὔρα*, [12Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Αὔρα τοῦ Φεραίου*, [11Ε]. — *Χιαβάθας*, [11Ε]. — *Ἄχης Κέλμας*, [10Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [8Ε] εἰς ἕκαστον:) *Λύνα Κέλμα*. — *Κῦμα*. — *Ν. Προεστόπουλος*.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [6Ε] εἰς ἕκαστον:) *Ἀθανάσιος Διάκος*. — *Σημαία τοῦ Ἀβέρωφ*. — *Μπουρουτοκαπνισμένη Γαλανόλευκη*.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [4Ε] εἰς ἕκαστον:) *Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες*. — *Πατρικὸ Ναυτόπουλο*. — *Ἔνδοξο Μεσολόγγι*. — *Ὑψηλὴ Ἰδέα*. — *Ὄνειρον τῆς Πραγματικότητος*.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ (ἀπὸ [2Ε] εἰς ἕκαστον:) *Περσεύς*. — *Δωδωναῖος*. — *Σιβύλλα*. — *Ρόδον Μοσχοβόλημα*. — *Ὑδραΐκος Χάνος*.

Η. ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΗΣ ΑΛΕΠΟΥΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'. *(Συνέχεια)*

— Δὲν θαυμάζετε, ἐξηκολούθησε τὸ δισάκι μου καὶ τὰ παπούτσια μου; Θερρεῖτε πῶς τάκανα ποραγγελία!

Τότε ξαναγύρισε στὸ παλάτι βιαστικά, γιὰ νὰ παρακαλέση τὸ Βασιληᾶ νὰ διατάξη τὸν παπᾶ τοῦ παλατιοῦ νὰ τῆς δώση τὴν εὐχήν του, πρὶν ἀρχίση τὸ ταξεῖδι της. Ὁ παπᾶς καὶ γραμματικὸς τοῦ Βασιληᾶ ἦτον ὁ κὺρ Μπεμπέκος, τὸ Κριάρι. Ὁ Μπεμπέκος δὲν εἶχε καμμιὰ ὄρεξι νὰ δώση στὴ Μαριόλα τὴν εὐχήν του, ἀλλ' ἀναγκάσθηκε νὰ τὸ κάνη, ἐπειδὴ τὸ διέταξε ὁ Βασιληᾶς.

Ἡ Μαριόλα τότε ἔχυσε πάλι μερικὰ δάκρυα ὥστε νὰ κάνη τὸ Βασιληᾶ νὰ πισσέψη καλλίτερα πῶς μετάνοιωσε· ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶνε, πῶς ἦταν θυμωμένη καὶ λυπημένη ἐναντίον τοῦ ἑαυτοῦ της ἐπειδὴ δὲν ἠμπόρεσε νὰ μεταχειρισθῇ ὅλους τοὺς ἐχθρούς της, ὅπως τὸν Ἀρπάχτρα, τὴν Ἀρπαχτρατνα καὶ τὴ Μουγγρή.

Ὁ Βασιληᾶς ἦτον ἐκεῖ ὅταν ἔφυγε καὶ πολλὰ ζῶα, ὅσα εὑρίσκοντο τότε στὸ παλάτι, τὸν συνώδευσαν ἕως τὸ τέλος τοῦ δρόμου. Τοὺς ἐφάνηκε πῶς εἶχε τόσο καλὰ αἰσθήματα, ὥστε ἐλυπήθηκαν πολὺ ποῦ ἀναγκάζοντο ν' ἀποχωρισθοῦν ἀπ' αὐτὴν τὴν τόσο καλὴ καὶ ἐνάρετη ἀλεπού. Παρεκάλεσε τὸ Μπεμπέκο, τὸ κριάρι, καὶ τὸν Τρεμεύλα τὸ λαγὸ νὰ πᾶνε μαζί της ἕως τὸν πύργο της καὶ νὰ κοιμηθοῦν ἐκεῖ, ἐπειδὴ εἶχε νὰ στείλη στὸ Βασιληᾶ ἕνα σπουδαῖο γράμμα.

— Δὲν μπορῶ νὰ μείνω, λέει ὁ Μπεμπέκος, ὅταν ἔφθασαν στὸν πύργο. Ἐγὼ θὰ μείνω ἔξω νὰ βρῶ τίποτε χόρτα νὰ βοσκήσω ὅσο νὰ ἑτοιμάσης τὸ γράμμα. Κάνε γρήγορα σὲ παρακαλῶ γιατὶ βιάζομαι νὰ γυρίσω.

Ἡ Μαριόλα ἐπῆρε τὸν Τρεμούλα μαζί της καὶ ξαναγύρισε σὲ λίγο μόνη της ἐφοδιασμένη μὲ τὸ δισάκι της.

— Νὰ τὸ γράμμα εἶπε. Τὸ ἔβαλα μέσα στὸ δισάκι, τὸ ἔκλεισα καὶ τὸ ἐσφράγισα γιατὶ εἶνε πολὺ σπουδαῖο γράμμα. Ἐλπίζω ὅτι θὰ κατορθώσης νὰ τὸ πᾶς, χωρὶς νὰ πειραχθῇ ἡ σφραγίδα. Νὰ δώσης τὸ δισάκι στὸ Βασιληᾶ κι' αὐτὸς θὰ βγάλη τὴ σφραγίδα μόνος του.

Ὁ Μπεμπέκος ὑπεσχέθη ὅτι θὰ ἀκολουθήση τὴς ὁδηγίες αὐτὲς καὶ εἶπε:

— Πὲς στὸν Τρεμούλα νὰ κάνη γρήγορα.

— Ὁ Τρεμούλας δὲ θὰ γυρίση πίσω ἀπόψε. Ἔχει πάει μὲ τὸν ἄνδρα μου περίπατο ποῦ εἶνε πολὺ ἀγαπημένοι μαζί. Θὰ τὸν δῆς αὔριο στὴν αὐλή.

Ἡ Μαριόλα ἐγύρισε καὶ ἔκλεισε τὴν πόρτα, ἐνῷ ὁ Μπεμπέκος ἐπῆρε τὸ δρόμο γιὰ νὰ ἐπιστρέψη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'

Ὅταν ὁ Μπεμπέκος παρουσιάσθηκε ἔμπρὸς στὸ Βασιληᾶ, τὸ ἄλλο πρωΐ, ὁ Βασιληᾶς τοῦ εἶπε γιὰ τὸ παιχνίδι ποῦ τοῦπαιξε ἡ Μαριόλα γιὰ τὸ θησαυρὸ καὶ τὴ ντροπὴ ποῦ αἰσθάνθηκε νὰ τὸν γελάση ἡ Ἀλεπού τόσο εὔκολα, καὶ δὲν μποροῦσε νὰ ἡσυχάση ἀπὸ τὴ φούρκα του ποῦ τὴν εἶχε γλυτώση χωρὶς κανένα λόγο ἀπὸ τὴν κρεμάλα. Ἔβγαλε τὴν σφραγίδα ποῦ ἦτον στὸ δισάκι, ἔχωσε μέσα τὸ βασιλικὸ νύχι καὶ ἔβγαλε ἀντὶ γιὰ γράμμα, τὸ κεφάλι τοῦ κακομοίρη τοῦ Τρεμούλα!

— Τὴν κακούργα! ἐμουγγρισαν ὅλα μαζί τὰ ζῶα. Τὸν ἐδολοφόνησε καὶ τοῦκοψε τὸ κεφάλι! Νὰ τιμωρηθῇ! Νὰ τιμωρηθῇ!

Ὁ Βασιληᾶς ἐκάλεσεν ἀμέσως τὰ συμβούλιό του, ἔστειλε κι' ἐφώναξαν τὴ Μουγγρὴ καὶ τὸν Ἀρπάχτα, τοὺς εἰρήνησε συγγνώμην ἐπειδὴ τοὺς ἐκακομεταχειρίστηκε μὲ βάρβαρο τρόπο καὶ τοὺς εἶπε νὰ φυλάξουν τὸ Μπεμπέκο ἐωσότου γίνη ἀνάκρισις καὶ γι' αὐτὸ τὸ νέο ἔγκλημα. Τὴ Μαριόλα καὶ τὴν οἰκογενειά της τοὺς ἐκήρυξαν κακούργους καὶ ἀπεφάσισαν νὰ πολιορκήσουν ἀμέσως τὸν πύργο της.

Ὁ Σκορφάλης ὅμως εὗρῆκε τρόπον νὰ τὸ σκάση χωρὶς νὰ τὸν δῆ κανείς, καὶ ἔτρεξε μὲ ὅλη του τὴ δύναμι στὸν πύργο καὶ εἰδοποίησε τὴ Μαριόλα. Ἡ παμπόνηρη ἀλεποῦ ἀμέσως ἐσκέφθη, ὅτι τὸ μόνο ποῦ εἶχε νὰ κάνη ἦτο νὰ πάη στὸ παλάτι καὶ νὰ κάνη, τὸ Βασιληᾶ νὰ ξεθυμώση ἀφοῦ τοῦ ἐξηγήση τὰ πράμματα ὅπως ἤθελε αὐτή.

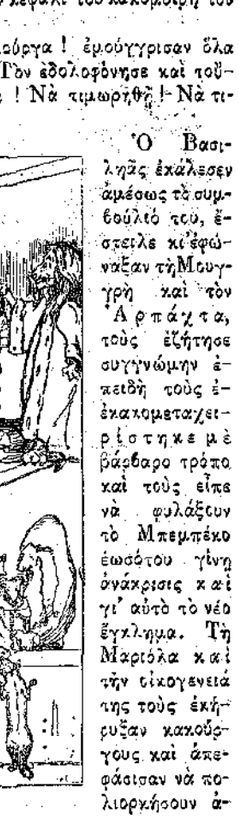

Στὸ δρόμο ἡ Μαριόλα εἶπε τοῦ ἀνηψιοῦ της, ὅτι ἤθελε πάλι νὰ τοῦ ἐξομολογηθῇ. Ἐξομολογήθηκε λοιπὸν πῶς εἶχε κλέψει τὸ δισάκι καὶ τὰ παπούτσια τῆς Μουγγρὴς καὶ τοῦ Ἀρπάχτρα, πῶς εἶχε φάει τὴ γυναῖκα ἑνὸς κόρακα πρὸ δύο-τριῶν ἡμερῶν καὶ πῶς εἶχε μισοφάει ἕνα κουνέλι.

— Ὅσο γιὰ τὸν Τρεμούλα, εἶπε, τὸ λάθος ἦτον ἐντελῶς δικό του. Ἦτον τόσο παχουλὸς καὶ ἔπαιζε τόσο ἀθῶα μπροστά μου, ὥστε μιὰ ξοφνικὴ ὁρμὴ μ' ἔρριξε ἀπάνω του καὶ λυποῦμαι πολὺ γι' αὐτό. Δὲ θὰ ξανακάνουμε πιὰ λόγο γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Κανεὶς ἀπὸ μᾶς δὲν εἶνε ἀναμάρτητος. Καὶ μόνον ἐγὼ ξέρω πόσες ἁμαρτίες ἔκανε κι' ὁ Βασιληᾶς στὸν καιρό του. Ἀλλὰ ὅ,τι ἔγεινε πιά, ἔγεινε.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

Η ΩΡΑΙΟΤΗΣ

[Ἀποσπάσματα ἀπὸ μελέτην τοῦ μεγάλου Ἀμερικανοῦ φιλοσόφου ΕΜΕΡΣΟΝ]

Ὡραιότης χωρὶς χάριν εἶνε ἀγκίστρι χωρὶς δόλωμα. Ἐπίσης καὶ τὸ μυστικὸν τῆς ἀσχημίας δὲν εἶνε εἰς τ' ἀκανόνιστα χαρακτηριστικά, ἀλλ' εἰς τὴν ἔλλειψιν ἐνδιαφέροντος. Κάθε πρόσωπον, ὅσον ἄσχημον καὶ ἂν εἶνε, τὸ ἀγαπῶμεν, ἀρκεῖ νὰ ἔχῃ μεγάλα προτερήματα. Ἐὰν ἡ δύναμις, ἡ εὐγλωττία, ἡ τέχνη, ἡ ἐφευρετικότης, κοσμοῦν ἕνα δυσειδῆ ἄνθρωπον, ὅλαι του αἱ ἀποκρουστικαὶ ἰδιότητες μᾶς εὐαρεστοῦν καὶ ὑψώνουν ἀκόμη τὴν ἐκτίμησιν καὶ τὸν θαυμασμόν μας, Ὁ μέγας ρήτωρ Μιραμπὼ ἦτο ἕνα πλάσμα ρινὸν καὶ ἀδύνατον, ἀλλ' ἦτο ὁλόκληρον πνεῦμα. Ὁ καρδινάλιος τοῦ Ρὲτς ἔλεγε περὶ τοῦ Μπουγιῶν, ὅτι ἐνῷ ἔχει μορφὴν βωδιοῦ, τὸ βλέμμα του εἶνε ὀξὺ ὡς τοῦ ἀετοῦ. Διὰ τὸν Χοῦκ, τὸν φίλον τοῦ Νεύτωνος, ἔλεγαν ὅτι κανεὶς δὲν θὰ ἐπερίμενεν, ὅτι μεταξὺ ὅλων τῶν ἀνδρῶν τῆς Ἀγγλίας ὁ μεγαλήτερος θὰ ἦτο αὐτός, ὁ ἀσχημότερος. «Ἀφοῦ εἶμαι τόσον ἄσχημος, ἔλεγε καὶ ὁ Δουγκισλέν, πρέπει τοὐλάχιστον νὰ εἶμαι γενναῖος».

Ὅσοι ὡς πολιτικοὶ ἀστέρες διηύθυναν ἐπὶ αἰῶνας τὰς τύχας τῆς ἀνθρωπότητος, δὲν ἦσαν ἄνθρωποι ὡραῖοι. Ὅταν εἰμπορῇ κάποιος νὰ μεταβάλη μίαν μικρὰν πόλιν εἰς μέγα βασίλειον, νὰ κάμῃ τὸ ψωμὶ εὐθηνόν, νὰ δρδεύσῃ ἐρήμους, νὰ ζεύξῃ ὠκεανοὺς μὲ διώρυγας, νὰ κυριεύσῃ τὸν ἀτμόν, νὰ προετοιμάσῃ μίαν νίκην, νὰ διευθύνῃ τὰς γνώμας τῆς ἀνθρωπότητος, νὰ ἐξαπλώσῃ γνώσεις, μᾶς εἶνε ἀδιάφορον ἐὰν ἡ μύτη του εἶνε παράλληλος μὲ τὴν σπονδυλικήν του στήλην, ἢ καὶ ἂν ἔχῃ καθόλου μύτην, ἢ ἂν τὰ σκέλη του εἶνε ἴσια ἢ στραβά. Αἱ ἀσχημίαι του θὰ γίνουν στολίσματα καὶ θὰ θεωρηθοῦν ἐπιτέλους προτερήματα.

Αὐτὸς εἶνε ὁ θρίαμβος τῆς ἐκφράσεως. Πρὸ αὐτοῦ ὠχριᾷ ἡ ὡραιότης. Ὑπάρχουν πρόσωπα ποῦ τόσον ἀκτινοβολοῦν ἀπὸ τὴν ἐνέργειαν τῆς σκέψεως, ὥστε μόλις κατορθώνομεν νὰ ἀνακαλύψωμεν ποῖα εἶνε πραγματικῶς τὰ χαρακτηριστικά των. Ὅταν ἡ ὡραιότης τῶν γραμμῶν χάνῃ τὴν δύναμίν της, θὰ ἴδῃ ὅτι ἐμφανίζεται κάποια ὡραιότης γλυκυτέρα, ὅτι ἀποκαλύπτεται ἡ ἐσωτερικὴ μορφή, ἡ ψυχή. Καὶ ὅμως ἡ ὡραιότης δὲν παύει νὰ ἔχῃ τὴν ἀξίαν της· καὶ ὅμως ὁ κόσμος ἐπλάσθη διὰ τὴν ὡραιότητα. Ὁ βίος, τὰ ἔργα καὶ ἡ ἐπίδροσις τῶν μεγάλων καλλιτεχνῶν τῆς Ἰταλίας τὸ ἀποδεικνύει. Ὅταν ἕνας ἄνθρωπος εἰμπορῇ εἰς τὴν πέτρινην παραστάδα τῆς θύρας του νὰ γλύψῃ μίαν κεφαλὴν μὲ τόσην χάριν, ὥστε νὰ ἐλκύῃ πλήθη καὶ νὰ τὰ κρατῇ χάσκοντα ἐμπρός της ὅλην τὴν ἡμέραν, — ὅταν εἰμπορῇ νὰ κτίσῃ μίαν ἀπέριτον ἐκκλησίαν μὲ τόσην συμμετρίαν, ὥστε κοντά της τὰ μέγαρα, τὰ παλάτια νὰ φαίνωνται χυδαῖα καὶ πρόστυχα, — ὅταν εἰμπορῇ νὰ ὑποτάσσῃ τὴν φύσιν εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὥστε νὰ τὸν ὑπηρετοῦν ὅλαι της αἱ δυνάμεις, καὶ ὁ ἥλιος καὶ ἡ σελήνη νὰ φαίνωνται ὡς κοσμήματα τῆς ἰδιοκτησίας του, — ὅλα αὐτὰ ἀνήκουν ἐπίσης εἰς τὸ νόμιμον κράτος τῆς ὡραιότητος.

Ἡ λαμπρότης τῆς ἀνθρωπίνης μορφῆς, ἂν καὶ κάποτε καταπληκτική, δὲν εἶνε παρὰ ἐφήμερος ὡραιότης, δι' ὀλίγα ἔτη ἢ δι' ὀλίγους μῆνας, κατὰ τὴν ἀκμὴν τῆς νεότητος, ἡ ὁποία εἰς τοὺς περισσοτέρους παρέρχεται γρήγορα. Ἀλλὰ κανεὶς δὲν θὰ παύσῃ ναγαπᾷ ἓν πρόσωπον, τὸ ὁποῖον ἔπαυσε νὰ εἶνε ὡραῖον, ὅταν μεταθέσῃ τὴν προσοχήν του εἰς τὴν ἐσωτερικὴν ὡραιότητα, εἰς τὴν ψυχικὴν ὑπεροχήν.

ΕΡΑΝΙΣΤΗΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Λυκοκυνηγὸς

Ἰδοὺ καὶ ἄλλος Ἰνδὸς μὲ στιγματισμένον πρόσωπον. Ἡ εἰκὼν τοῦ στιγματισμοῦ του παριστᾷ κεφαλὴν λύκου ὠπλισμένην μὲ φοβερὰ δόντια. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι εἶνε κυνηγὸς λύκων.

Ὡραῖον κλάδευμα

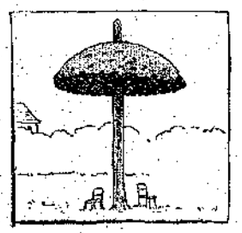

Τὸ δένδρον αὐτό, τὸ ὁποῖον θαυμάζεται εἰς ἓν πάρκον ἀγγλικόν, εἶνε κλαδευμένον εἰς σχῆμα τελείως ὀμβρέλλας. Ὁ κορμός, ὡς βλέπετε, καθαρισθεὶς ἀπὸ κάθε περιττὸν κλάδον ἐπάνω καὶ κάτω, ἔχει μετεβληθῇ εἰς *μπαστούνι*, περὶ τὸ ὁποῖον τὸ πυκνὸν φύλλωμα τοῦ δένδρου, κατελλήλως κομμένον καὶ αὐτό, ἀποτελεῖ τὴν σκιάδα.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοί

α') Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ραψωδοῦ τῆς Κύμης

Α	ΜΕ	ΓΙ	ΒΟ
ΠΑ	ΘΙΠ	ΛΟΓ	ΟΝ
ΝΑΙ	ΤΡΑΙ	ΣΟ	ΛΟΣ

Μὲ τὰς συλλαβὰς αὐτὰς νὰ σχηματισθοῦν τέσσαρες πόλεις τῆς Ἑλλάδος.

β') Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ὑπὸ Νικ. Γ. Παππᾶ.

Ma lincom meuns inge.

Νὰ ἑνωθοῦν καὶ νὰ χωρισθοῦν αἱ ἀκατανόητοι αὐταὶ λέξεις, ὥστε νὰ ἀναγνωσθῇ μία γαλλικὴ φράσις.

Δηλώσις: Αἱ λύσεις — ὁσωνδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου, — συνοδεύονται ὑπὸ ἑνὸς μόνον δεκαλέπτου γραμματοσήμου.

Λύσεις τοῦ 48ου φύλλου

α')

Ἰδοὺ πῶς θὰ συναρμολογηθοῦν τὰ τέσσαρα κομμάτια τῆς γελοιογραφίας. — β') Ρώμη, Μαδρίτη, Χάγη, Βιέννη.

Ιδε τὸν Ὁδηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομ. τοῦ Κεφ. Β

ΤΟ ΚΑΝΔΗΛΑΚΙ

Τὸ κανδηλάκι ἀκοίμητο φέγγει στὴ γωνιὰ τῆς καμαρούλας μου. Τὸ φῶς του, ἀμυδρό-ἀμυδρό, θυμίζει τὰ φτωχὰ ἐρημοκκλήσια, ποὺ εἶνε πάντα μοναχὰ καὶ ποὺ μόνο στὴν ἑορτὴ των πηγαίνει παπᾶς καὶ κόσμος.

Εἶνε νύχτα, παραμονὴ τῆς Παναγιᾶς. Καὶ πλαγιασμένη στὸ κρεββάτι μου, ὀνειροπολῶ. Πόσες γλυκὲς ἀναμνήσεις μοῦ ἔρχονται στὸ νοῦ! Ὅταν, σὰν ἀπόψε, μᾶς ἔπιαρνε ἡ Καλομάννα μου καὶ πηγαίναμε στὴν ἐκκλησιὰ ν' ἀνάψωμε ἕνα κεράκι, ἤμουν μικρὴ ἀκόμα, καὶ ἴσως γι' αὐτὸ μοῦ ἔκαναν τόση ἐντύπωσι τὰ πολυέλαια ποὺ ἐκουνοῦσαν ἀπὸ πάνω μας· ἔπειτα γυρνούσαμε στὸ σπίτι ἔχοντας γιὰ ὁδηγὸ τὸ χρυσὸ φεγγαράκι, ποὺ σὰν ἐμᾶς κι' αὐτὸ ἦταν τόσον χαρούμενο καὶ λαμπερό.

Ὅλ' αὐτὰ τώρα πᾶνε! Στὴν ξενητειὰ μόνοι, χωρὶς ἔχνος ἐκκλησιᾶς καὶ Ἕλληνος, ἔχομε γιὰ μόνη μας συντροφιὰ τὸ κανδηλάκι ποὺ μᾶς φωτίζει καὶ μᾶς παρηγορεῖ, λέγοντας ὅτι ὑπάρχει Θεὸς καὶ θὰ μᾶς ἀξιώσῃ μιὰ μέρα νὰ ἰδοῦμε τὴν ἀγαπητή μας πατρίδα...

— Ἀλλά, γιατὶ τὸ φῶς σου, κανδηλάκι μου ὀλιγοστεύει τόσο;

— Γιατὶ λυποῦμαι ἅμα βλέπω δάκρυα νὰ τρέχουνε ἀπὸ μάτια παραπονεμένα.

— Μπᾶ, καὶ μήπως κλαίω;.. Ἀ ναί! εἶνε ἀλήθεια· κλαίω... Μὰ γιατὶ νὰ μὴ κλάψω; μήπως δὲν ἔχω δίκιο; Καὶ μήπως.....

Μὰ ἔξαφνα, τὸ φῶς τοῦ κανδηλιοῦ ἔσβυσε· καὶ μαζὶ μ' αὐτὸ ἔσβυσαν κι' ἡ ἀναμνήσεις μου...

Κ' ἔκλεισα τὰ μάτια μ' ἕνα βαθὺ ἀνασταναγμό...

Ἀλατσατιανὴ-Μεξικάνα

ΔΥΟ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

[Στὸν ἀγαπητό μου Ἀδελφό]

Ἀνάμεσα στ' ἄλλα χαρτιά, ποὺ ἀνάκατα ἔχουν ξεχυθῆ στὸ μικρό μου γραφεῖο, ξεχωρίζουν μὲ τὸ γλυκὸ μπλὲ των χρῶμα δύο βραχεῖαι ἐπιστολαί. Αὐτὲς ἑλκύουν τὰ βλέμματά μου, μοῦ περισποῦν τὴν προσοχὴ καὶ γύρω ἀπ' τὴν γλυκειά των θωριὰ ἄθελα στριφογυρίζουν ὅλαι μου αἱ σκέψεις.

Μιὰ ἀόριστη μυρωδιὰ μπαρουτιοῦ μοῦ φαίνεται πῶς ξεχύνεται ὁλόγυρά των κι' ὁ νοῦς μου, ἐνῷ τὰς παρατηρῶ, πετᾶ ἀλλοῦ, μακρυά, στὰ αἱματοβαφῆ πεδία ποὺ κεῖνες γράφηκαν. Ἄχ πῶς ζηλεύω τὴν τύχη των! τί εὐτυχεῖς ποὺ εἶνε! ἄκουσαν γύρω των τοὺς δυνατοὺς τοῦ ντουφεκιοῦ βρόντους, τῶν ζωηρῶν πολεμιστάδων τὲς φωνές, καὶ φυλακισμένες μέσα στὴ τσέπη τοῦ παλληκαριοῦ, θάτριξε ἀπὸ ἀγαλλίασι τὸ ἄψυχο χαρτί των, κάθε ποὺ ἀντίκρυζαν στὰ φονικά του βόλια τὸ θρίαμβο τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Τὸν εἶδαν τότε ἄφοβα μὲς τὴ φωτιὰ νὰ ὁρμᾷ, τὸν εἶδαν παρὰ ὕστερα χαρούμενο νὰ πανηγυρίζῃ τὴ νίκη των, τὸν εἶδαν σᾶν, κουρασμένος ἀπ' τὸν πόλεμο τῆς μέρας, ἔγερνε τὸ κορμί του νἀναπάψῃ στὸ σκληρὸ στρῶμα.

Κ' ἔννοιωσαν ἀκόμη τὴ θέρμη τῆς ἀναπνοῆς του νὰ θωπεύῃ τὰ κυανᾶ φτερά των, ὅταν ἐκεῖνος σκυμμένος ἀπὸ πάνω των, τοὺς ὑπαγόρευε τὰ λίγα λόγια ποὺ μᾶς ἔφερναν.

Καὶ ξαπλωμένες ὅπως εἶνε τώρα πάνω στὸ τραπέζι, μοῦ φαίνονται σὰν δύο μεγάλα κυανᾶ πουλιά, ποὺ σὰν κάτι νὰ μοῦ λέει, πῶς μιὰ ὥμορφη μέρα, ἀπάνω στὰ γαλάζια των φτερά, θὰ φέρουν χαραγμένη τὴν εἴδησι, πῶς τὸ καλό μας παλη-κάρι ἔρχεται, ὑγιής, θριαμβευτής!

(Σητεία-Κρήτης-Ἑλλάδος) *Ἑλληνοπούλα*

ΠΩΣ ΕΓΕΙΝ' Η ΣΗΜΑΙΑ ΜΑΣ

[Παράδοσις]

Στὴς ἑνδοξες τοῦ Εἰκοσιένα μέρες,
Ἀτρόμαχτοι οἱ πρῶτοι μας πατέρες,
Σὰν ἄκουσαν πῶς πόλεμος θὰ γίνῃ,
Γιὰ νάνε ἀπ' ποὺς ἐχθροὺς ξεχωρισμένοι,
Νὰ φτιάσουν μιὰ σημαία ἀποφασίσαν.
Μὲ γνώμη ὅμως καμμιὰ δὲν συμφωνῆσαν,
Γιαὐτὸ συνέλευσι εἶπανε νὰ κάνουν
Ὅλοι μαζὶ τὲς γνώμες τους νὰ βγάνουν
Καὶ νὰ τὲς κρίνουν ὅλοι μαζεμένοι.
Μὰ κεῖ ποὺ συλλογίζονταν σκυμμένοι,
Μὲ ἄσπρη φουστανέλλα οἱ Ρουμελιῶτες,
Καὶ μὲ γαλάζιες βράκες οἱ Νησιῶτες,
Πετιέται ἕνα ἀντρειωμένο παλληκάρι,
Τραβῶντας τὸ σπαθὶ του ἀπ' τὸ θηκάρι
Ποὺ τοὖχε στεφανώσει μὲ τὴ δόξα,
Καὶ μιὰ ἀπὸ φουστανέλλα κόβει λόξα
Κι' ἀπὸ μιὰ βράκα κόβει ἕνα κομμάτι
Καὶ «Νὰ ἡ σημαία μας» φωνάζει «νάτη!»
Σταυρώνοντας μὲ μιᾶς τὰ δυὸ κομμάτια
Ἔμπρὸς στὰ δακρυσμένα ὅλων μάτια.

Ἀθανάσιος Διάκος

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟΝ ΜΟΥ

Ἐδείπνησα κι' ἔβγῆκα ἔξω διὰ νὰ κάμω τὸν συνηθισμένον μου περίπατον. Στὸν δρόμον ἀντάμωσα δύο φίλους μου, οἱ ὁποῖοι ὡμιλοῦσαν διὰ τὴν διατάραξιν τῶν Βαλκανικῶν κρατῶν καὶ τὴν ἐπιστράτευσιν τῆς Ἑλλάδος. Ἀφοῦ ὡμιλήσαμεν ἀρκετὰ πάνω στὸ ζήτημα τοῦτο, ἐπεστρέψαμεν καθένας στὸ σπίτι του. Ἐγὼ κατευθυνσιασμένος ἀπὸ τὴν ὁμιλίαν μας, ἀπεκοιμήθηκα καὶ εἶδα τὸ ἑξῆς ὄνειρον.— Εἶδα ὅτι μαῦρα νέφη ἐσκέπαζον τὸν οὐρανὸν καὶ ἀστραπὲς καὶ βροντὲς διέσχιζον τὸν ὁρίζοντα. Ἀπὸ τὸν φόβον μου— διότι πρέπει νὰ ξεύρετε ὅτι φοβοῦμαι πάρα πολὺ τὲς ἀστραπὲς καὶ τὲς βροντὲς— ἐχώθηκα ὑποκάτω στὸ ἐφάπλωμα. Ἀλλ' εὐθὺς ἠκούσθη φωνὴ ἡ ὁποία ἔλεγε. «Ἑλλάς! Ἀρκετὰ ἠδικήθης, τώρα ὅμως θὰ ἐκανοποιηθῆς!» Καὶ ἀμέσως ὁ οὐρανὸς ἔγεινε καταγάλανος. Ἅμα ἐπέρασε αὐτὴ ἡ θύελλα, ἐνόμισα ὅτι ἄκουσα βηματισμοὺς πεζικοῦ ποὺ ἐπερνοῦσεν ἀπὸ τὸν δρόμον καὶ τὸν ἀξιωματικὸν νὰ φωνάζῃ δυνατὰ τὸ ἓν-δυό, τόσον δυνατά, ὥστε ἐξύπνησα καὶ...ἤκουσα τὸν γείτονά μου τὸν γύφτον, ὁ ὁποῖος ἐκείνην τὴν νύκτα εἰργάζετο εἰς τὸ κατάστημά του, νὰ συνεχίζῃ τὸ ἓν-δυὸ διὰ τῆς σφύρας. Τότε θυμήθηκα τὴν λαϊκὴν παροιμίαν ποὺ λέγει «Ὅποιος πεινᾷ ψωμὶ θωρεῖ, καὶ ὅποιος διψᾷ λειβάδια».

Καὶ ὅμως, τόνειρό μου βγῆκε...

Ἐθνικὴ Πίστις

ΜΙΑ ΕΥΦΥΗΣ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Ὁ ὀνομαστὸς συγγραφεὺς Ἀλφόνσος Κὰρ εἶχε γείτονα εἰς τὴν ἐξοχὴν ἕνα Ἰτάλὸν κόμητά, ὁ ὁποῖος ἦτο κάτοχος πλουσίας βιβλιοθήκης. Ὁ Ἀλφόνσος Κὰρ τὸν παρεκάλεσε μιὰ μέρα νὰ τοῦ δανείσῃ ἕνα ἀπ' τοὺς τόμους του. Ὁ ζηλότυπος βιβλιόφιλος ἀπεκρίθη, ὅτι δὲν ἀφινε νὰ ἐξέλθῃ κανένα βιβλίον ἀπ' τὴ συλλογή του, ἀλλ' ὅτι ἂν ὁ κ. Ἀλφόνσος Κὰρ ἐπιθυμοῦσε νὰ ἔλθῃ γιὰ νὰ διαβάσῃ στὴ βιβλιοθήκη του, θὰ εἶχε ὅλην τὴν ἐλευθερίαν.

Σὲ λίγες μέρες χρειάσθηκε ἕνα ποτιστῆρι κ' ἐζήτησε νὰ δανεισθῆ ἀπ' τὸ γείτονά του Ἀλφόνσον Κάρ, ὁ ὁποῖος εἶπε: «Δὲν ἀφίνω νὰ ἐξέλθῃ κανένα ποτιστῆρι ἀπ' τὸν κῆπό μου, ἀλλ' ἂν ὁ κ. κόμης ἐπιθυμοῦσε νὰ ἔλθῃ γιὰ νὰ ποτίσῃ στὸν κῆπο μου ὅλη τὴ μέρα, θὰ μοῦ ἔκαμνε μεγάλη εὐχαρίστησι!..»

(Μετάφρασις) *Ρόδον Μοσχοβόλημα*

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

— Ἀκοῦς ἐκεῖ! νὰ μὴ μὲ βραβεύσῃ! κι' ἀκόμη λέγει, ὅτι κρίνει ἀμεροληπτως βέβαια! αὐτὸ λέγεται ἀμεροληψία....

— Μὰ τί τρέχει φίλε μου; γιὰ ποῖον ὁμιλεῖς; ἡσύχασε!

— Ὡρισμένως, τοῦ χρόνου θὰ παραιτηθῶ! γιὰ νὰ μάθῃ νὰ κρίνῃ καλλίτερα....

— Μὰ ἐξηγήσου, βρὲ ἀδελφέ! γιατὶ θυμώνεις ἔτσι χωρὶς λόγον;

— Χωρὶς λόγον; Ἐγὼ ἔχω τὸν λόγον μου καὶ σπουδαῖον μάλιστα!

— Λοιπόν, τί συμβαίνει;

— Νά! ἡ Διάπλασις, ἀκοῦς ἐκεῖ, δὲν ἐβράβευσε τὰς Ἀσκήσεις μου.

— Ἐ! καὶ γι' αὐτὸ θυμώνεις; Μὴ κάνεις καλέ, ἔτσι, πιθανὸν αἱ Ἀσκήσεις σου νὰ μὴ ἦσαν δημοσιεύσιμοι.

— Ποτέ! ὄχι! ἀδύνατον! Ἀλλ' ἡ Διάπλασις, τὸ ξεύρω, μὲ ἐχθρεύεται.

— Τί εἶν' αὐτὰ ποῦ λές, καϊμένε! εἶνε δυνατόν;...

— Πῶς ὄχι! ἀφοῦ εἰς παλαιοὺς τόμους τὰς ἐδημοσίευσε, πῶς τώρα κοῦ τὰς στέλλω ἐγὼ τὰς ἀπορρίπτει;

— !!!

Ἑλληνικὸς Οὐρανὸς

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ μικρὸς Μίμης (πρὸς τὴν ἀδελφήν του):

— Μαρία, πρέπει νὰ καθήσῃς σήμερα ἐντελῶς ἡσυχα, γιατὶ ἡ-μαμὰ ἔχει πονοκέφαλο. Δὲν βλέπεις ἐγὼ τί σιγὰ ποῦ παίζω τὸ ταμπουρλό μου;

Ἑστάλη ὑπὸ τοῦ Θαλοῦ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

12ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

[Ἴδε Διάπλασιν τοῦ 1911, σελ. 378]

Εἰς τὸν παρόντα Διαγωνισμὸν ἔλαβον μέρος 153. Διέθεσαν δὲ εἰς μὲν συνδρομητὰς φύλλα 10,140 εἰς δὲ ἀγοραστὰς 15,835, τὸ ὅλον φύλλα 25,975.

Εἰς τὰ κατωτέρω δημοσιευόμενα Ἀποτελέσματα οἱ ἀριθμοὶ τῶν ὁποίων προηγεῖται Σ, σημαίνουν φύλλα διατεθέντα ὑπὸ τοῦ διαγωνιζομένου εἰς Συνδρομητάς· οἱ δὲ ἀριθμοὶ τῶν ὁποίων προηγεῖται Α, σημαίνουν φύλλα διατεθέντα εἰς Ἀγοραστάς.

Τὸ Ξεσπάθωμα φέτος ὑπῆρξε ζωηρότερον τοῦ περυσινοῦ κατὰ 7,585 φύλλα καὶ εἰς αὐτὸ ὀφείλονται τὰ 9 δωδεκασέλιδα φύλλα ποὺ ἐλάβατε κατὰ τὸ 1912. Ἐκφράζω τὰς θερμοτάτας μου εὐχαριστίας πρὸς ὅλους τοὺς ἑξαπαθώσαντας ἀγαπητοὺς φίλους μου, ἐλπίζω δὲ ὅτι εἰς τὸν νέον 13ον Διαγωνισμὸν Ξεσπαθώματος ποὺ ἤρχισε τὴν 1ην Ὀκτωβρίου 1912 καὶ θὰ ἐξακολουθήσῃ μέχρι τῆς 30 Σεπτεμβρίου 1913, θὰ λάβουν μέρος πολὺ περισσότεροι, ὥστε νὰ γίνῃ δυνατὸν νὰ ἐκδοθοῦν καὶ περισσότερα δωδεκασέλιδα φύλλα κατὰ τὸ ἀρχόμενον τὴν 1ην Δεκεμβρίου 3ὸν ἔτος τῆς Διαπλάσεως.

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΠΡΩΤΗΣ ΤΑΞΕΩΣ

Κῦμα τοῦ Βοσπόρου, Σ 1586+Α 1818 = 3,404. Κορυφαῖος τῶν Μονάδων. (Κορυφαῖος τῶν Ὁμάδων δὲν ὑπάρχει, διότι οὐδεὶς Σύλλογος διέθεσε τὸν ἀπαιτούμενον διὰ τὸ πρῶτον Βραβεῖον ἀριθμὸν φύλλων).

Κερκυραϊκὴ Αὔρα, Σ 442+Α 2639 = 3,081.—*Ἑλλὰς τοῦ Μέλλοντος*, Σ 91+Α 762 =853.—*Ἀπηλπισμένη Κόρη*, Σ 286+Α 523 =809.—*Δοξασμένη Γαλανόλευκη*, Σ 26+Α 713=739.

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΤΑΞΕΩΣ

Ἀεροναυτοπούλα, Σ 52+Α434 = 486.—Εὐστρ. Ἐμ. Λεβέντης, Σ468.—*Σημαία τοῦ Ἀβέρωφ*, Σ26 + Α441 = 467. —Νικόλ. Δ. Καπαιτζῆς, Α 455.—Εὐγενία Ι. Κριεζῆ, Σ 416. — *Ἀφροδίτη τῶν Μεδίκων*, Σ 52+Α 351=403. — Ἀναστάσιος Σ. Τηλιγάδης, Α 398.—Σύλλογος «Θρίαμβος» Χαλκίδος, Σ13 +Α369=382.—*Ἀρα τοῦ Φεραίου*, Α 351. Σύλλογος«Παλαμήδης» Ναυπλίου, Σ 130+Α 216=346.—*Ἔνδοξος Ἰωλκός*, Σ 312.—*Ὀνειρεμένη Ἑλλάς*, Σ52+Α257=309.*Πλοίαρχος Νέμος*, Σ 208+Α101=309.—Δημ. Κ. Χονδρός, Σ 52+Α250=302.—*Πρίγκιψ τῶν Μεδίκων*, Α 294.—*Ἑλλὰς τοῦ Ρήγα*, Σ 273. —*Αὐγὴ τῶν Ἐλπίδων*, Σ156+Α107=263. —«Κυανοῦν Κόμμα» Ἰωαννίνων, Σ 260.— Δωροθέα καὶ Φιλομήλα Β. Νώτη, Σ 260.— *Ξενητεμένο Ἑλληνόπουλο*, Σ 260. — *Ἐθνομάρτυς Αἰμιλιανός*, Α 255. — *Καλαμιά*, Σ 247.—*Φοῖβος*, Σ 52+Α171=223. —*Γλυκὸ Χαμόγελο*, Α 220.—*Βυθινὴ Ἑλληνοπούλα*, Σ 208. — *Βυθινὸς Ὀνειροπόλος*, Σ 208.— Σύλλογος«Δόξα» Πειραιῶς, Σ 104+Α104= 208.—*Ἄργος τῆς Διαπλάσεως*, Σ 52+Α256 =208.

ΕΠΑΙΝΟΣ

Γενναῖο Ἑλληνόπουλο, Σ 52+Α123=175. —*Περσεύς*,Σ52+Α106=158.—Ἀριστ.Καστρινογιάννης, Σ 156.—*Φτέρη*, Α 156.— *Γαλάτεια*, Α 154.—*Ὑδραϊκὸς Χάνος*, Σ 13+Α131=144.—*Δικηγόρος τῆς Νεολαίας*, Α 142.— *Ἀλέξανδρος Μαυροκορδάτος*, Α 134.—*Τσοῦχτρα*, Α 132.—*Ἡρωΐς τοῦ 21*. Σ 130.—*Σωφραζέντα* Σ 78+Α45=123.— *Κυδωνιάτης*, Α 122.—*Κραυγὴ Νίκης*, Α 120.—*Μικρὸ Διαβολάκι*, Α 120.— *Πυγμαλίων*. Σ 13+Α102=115.—*Τρελλόπαιδο τῆς Κερκύρας*, Α 112.— *Κυθηράία*, Σ 65+Α44 =109.—*Πηγὴ Ἀγάπης*, Σ 26+Α84=109. —Παρ. Γ. Ζερδός Σ 104.—*Ἑλληνικὴ Θέσις*, Σ 104.—Φ. Π. Φλωρίδης, Σ 104.— *Θαλασσομιάτα*, Σ 104.—*Ν. Α. Παπαγεωργίου*, Σ 104.—Λιλὴ Α. Πετρίδου, Σ 104.— *Γέρω-Θωμᾶς* Σ 104. — *Ἐλένη καὶ Νόνα Λ. Εὐαγγελίδου*, Σ 104.— *Ἰωάννα Πετροκοκκίνου*, Σ 104.—*Ναυτάκι τοῦ Ἀβέρωφ* Σ 104. — *Σφίγξ*, Σ 104.—*Νεράϊδα τοῦ Εὐξείνου*, Σ 104.— *Ν. Χ, Κ. Μιμόπουλος*, Σ 104. — *Μαρία Ἀναγνώστου*,Σ 104.—«*Ὁμὰς Καλαμῶν*», Σ. 104.— *Διαβολεμένο Κοριτσάκι*, Α 102.—*Φωνὴ τοῦ Κολοκοτρώνη*, Σ13+Α85= 98.—*Χαμ*, Α94.—*Ἰδανικὸς Ἀέρας*,Σ13+Α 80=93.—*Δαφνοστεφὴς Ὀλυμπιονίκης*, Α 91.—*Σέρλοκ Χόλμς*, Α 90.—*Κάσσιος Ἐπιδρομεύς*, Σ 13+Α69=82.—*Σύλλογος «Ζήναν»* Λευκωσίας, Σ 78.—Ἰωάν. Κ. Γκελιάδης, Σ 78.—*Ἤβη*, Σ 78.—*Συλβία*, Σ 78.—*Ἀμαρυλλίς*, Α 78.— *Ὑπερασπιστὴς τῆς Ἑλλάδος*, Α 69.—*Πατρικὸ Ναυτόπουλο*, Σ 65.—*Ἀναυρος*, Σ 13+Α51=64.—*Μαινόμενον Κῦμα*, Α 64.—*Ὠρίων*, Α 54.— *Αὔρα τοῦ Ὀρφέως*, Σ 52.—*Τζοκόνδα*, Σ 52. —*Ἔλλη*, Σ 52.—*Τὸ Σβυστό μας Κανδήλι*, Σ 52.—Γ, Ν. Ἰμβριώτης, Σ 52.— Ἀνδρέτση Ν. Τρίπου, Σ52.—Ἰωάν. Σ. Χαραμῆς, Σ 52.—Μερόπη Μ. Ζαρόκωστα, Σ52. — Ἔλλη Σ. Παπαδημητρίου, Σ 52. — Φλώρη Κοπανίτσα, Σ 52. — Δημ. Α. Γονατᾶς, Σ 52.—*Συριανὴ Αὔρα*, Σ 52.— *Δωδωναῖος*, Σ 52.—Πίπης Ι. Γιαμούζης, Σ 52.— Ἰωάννης Κ. Βενετᾶς, Σ 52.— Ἀντιγόνη Μ.Χριστόφα,Σ52.—Ἰωάννης Μαντζουλτνος, Σ 52.—Χριστάκης Π.Χριστόπουλος, Σ 52. — Αἴκατ. Ν. Παπαϊωάννου, Σ 52. — Ἐλισάβετ Σ. Βαλεντῆ, Σ 52. — *Παραδείσιον Πτηνόν*, Σ 52.—*Γένος Βούγας*, Σ 52.—Ἰωάννης Χ. Ἀδελπόπουλος, Σ 52.— *Γλυκοχάραμα*, Σ 52.—*Γοργώ*, Σ 52.— Μενελ. Γρηγοριάδης, Σ 52.—*Ἀδύτρωτος Ἑλλάς*, Σ 52.— Πίτσα Λάφη, Σ 52.— Ἀλεξάνδρα Καράσσου, Σ 52.— Εὐαγ. Ἀν. Καρακώστας, Σ 52.—Ἑλένη Σ. Δημητριάδου, Σ 52.— Χαρίκλεια Ἀληθινοῦ, Σ 52.—*Πόθος τῆς Κρήτης*, Σ 52.— *Θριαμβεύουσα Ἑλλάς*, Σ 52.— Ἀδαμαντία Π. Μαραγκοῦ, Σ 52.— *Γέρω - Δῆμος*, Σ 52.— *Χρυσοπηγήτισσα*, Σ 52.— Σύλλογος «Ἀγὼν» Κωνστ)πόλεως, Σ 52.— Ἀγλαΐα Γεωργιάδου, Σ 52.— *Ἀρματωλὸς τοῦ Πίνδου*, Α 52.— Σπυρ. Ν. Πουλάκος, Σ 52.— *Δεινοπαθουμένη Ἑλλάς*, Α 50.— *Ρυθιεινὼν Κροῦσος*, Α 45.—*Ἕνα Χιωτάκι*, Α 44.—*Γλυκεῖα Ἐλπίς*, Α 44.—*Ποντίκι τῆς Γειτόνισσας*, Σ 39.— *Ἑλληνικὸς Πόθος*, Σ 39.— *Ὀνειρεμένη Πατρίς*, Α 39.— *Γενναιόψυχος Ἑλληνίς*, Α 36.— Ἰωαν. Πεφτόπουλος, Α 32.— Κωνστ. Π. Μπενιάδης, Α 31.— Ι. Α. Ξανθός, Α 31.— *Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες*, Α 29.— *Ροδοδάκτυλος Ἠώς*, Α 29. — *Ὀδυσσεὺς Ἀνδροῦτσος*, Α 29.—Σύλλογος τῶν Φιλοσόφων, Τριπόλεως, Α 29.— Γ. Α. Σούρλας, Α 27.— *Ἑλλὰς Μεγ.* Ἀλεξάνδρου, Α 27.— Μαρία καὶ Κατίνα Λ. Φούμη, Σ 26.— *Ἑλληνοπούλα*, Σ 26.—Ἄγγελος Σαλατέλης, Σ 26.— *Ἑλληνικὴ Καρδιά*, Σ 26. — *Δαμοσθὴς τοῦ Βουκεφάλα*, Σ 26.— Γ. Ν. Βαμβακάρης, Α 24.— *Ἑλληνικὴ Σημαία*, Α 21.—Ζωὴ Γιανναρᾶ, Σ 13.— Ἰωαν. Σφύρας, Σ 13. — *Λευκονύμαντος Αἰγιαλός*, Σ 13. — *Σάλπιγξ τῆς Ἐλευθερίας*, Σ 13.— Νικολ. Ἀθ. Μάρκος, Α 12.

ΕΙΣ ΟΥΔΕΝΑ θἀποσταλοῦν τὰ βιβλία τοῦ βραβείου του, ἐὰν δὲν ὁρίσῃ καὶ ζητήσῃ αὐτὰ ὁ ἴδιος ὁ βραβευόμενος, ἐκλέγων. κατὰ τοὺς ὅρους τῆς Προκηρύξεως ἐκ τῶν δημοσιευμένων εἰς τὸ 44ον φυλλάδιον (σελ. 388) Τιμοκαταλόγων Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης καὶ ὑπολογίζων αὐτὰ μὲ τὰς ἐκεῖ ἀναγραφομένας τιμὰς καὶ ὄχι μὲ τὰς τιμὰς τοῦ προνομίου.

ΑΙ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΙ διὰ τὸ σύμπλεγμα τῶν Βραβευμένων (ἄλλων τῶν λαβόντων Α' καὶ Β' τάξεως Βραβεῖον), εἶνε δεκταὶ μέχρι τῆς 31 Ἰανουαρίου 1913. Ὅσοι δὲν θὰ ἔχουν στείλῃ ἕως τότε, θὰ μείνουν ἔξω. Ὅσοι εἶχαν στείλῃ ἄλλοτε φωτογραφίαν των καὶ ἐδημοσιεύθη, πρέπει νὰ στείλουν νέαν ἢ ἄλλο ἀντίτυπον τῆς ἰδίας.

ΟΙ ΣΥΛΛΟΓΟΙ δικαιοῦνται νἀντιπροσωπευθοῦν εἰς τὸ Σύμπλεγμα διὰ *μιᾶς* μόνον ἑκαστος φωτογραφίας, εἴτε μόνον τοῦ Προέδρου, εἴτε, ἀντ' αὐτοῦ, ἑνὸς μέλους τοῦ Συμβουλίου, εἴτε ὅλου τοῦ Συμβουλίου ἐν συμπλέγματι. Διὰ πᾶσαν ἐπὶ πλέον φωτογραφίαν, τὴν ὁποίαν θὰ ἐπεθύμει βραβευθεὶς τις Σύλλογος νὰ ἴδῃ συμπεριλαμβανομένην εἰς τὸ Σύμπλεγμα, πρέπει μετὰ τῆς φωτογραφίας ταύτης νἀποστείλῃ καὶ ποσὸν 5 φράγκων, διὰ τὴν πρόσθετον δαπάνην τῆς ταιγγογραφίας. Οὕτω κἄθε βραβευθεὶς Σύλλογος δύναται νἀντιπροσωπευθῇ εἰς τὸ Σύμπλεγμα δι'ὅσων φωτογραφιῶν θέλει, τῆς μιᾶς δωρεὰν καὶ τῶν ἄλλων ἐπὶ πληρωμῇ 5 φράγκων δι' ἑκάστην.

ΕΥΣΗΜΑ ἀπενεμήθησαν εἰς ἕκαστον τῶν διαγωνισθέντων ἀναλόγως τῶν διατεθέντων ὑπ' αὐτοῦ φύλλων, ἤτοι ἐν [Ε] διὰ κἄθε 25 φύλλα. Τὰ εὔσημα τῶν Συλλόγων διενεμήθησαν ἐξ ἴσου εἰς τὰ μέλη τῶν Συμβουλίων.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 7ην Ὀκτωβρίου 1912.

Ο ΝΕΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Οὔτε καὶ εἰς αὐτὸ τὸ φυλλάδιον, ἐλλείψει χώρου, δὲν ἠμπόρεσα νὰ προκηρύξω τὸν νέον Διαγωνισμὸν τῶν Ἀσκήσεων. Ἡ προκήρυξις ἀφεύκτως θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ προσεχές. Ἀλλὰ καὶ πάλιν παρακαλῶ ὅσους ἔχουν ἑτοίμους Συλλογὰς Πνευματικῶν Ἀσκήσεων διὰ τὴν Α'. Ἐξαμηνίαν τοῦ 1913, νὰ μοῦ τὰς *στείλουν τὸ ταχύτερον*.

Λύο Σάββατα ἀκόμη, καὶ τὸ ἔτος μας τελειώνει. Δύο φυλλάδια ἀκόμη, καὶ ὁ τόμος μας συμπληροῦται. Ὅσοι δὲν ἀνανέωσαν ἀκόμη τὴν συνδρομήν των ἂς σπεύσουν. Ὅσοι τὴν ἀνανέωσαν καὶ αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα, ἂς δεχθοῦν τὰς θερμάς μου εὐχαριστίας.

Λαγρευτὴ Κυανόλευκος, ὑποψήφιοι διὰ τὸν τελικὸν ἀγῶνα τοῦ Δημοψηφίσματος τῆς Δ' Τριμηνίας τοῦ 1912, εἶνε οἱ ἑξῆντα ποὺ ἐπέτυχαν εἰς τὰς τρεῖς προηγουμένας προκριματικὰς ἐκλογάς. Κανεὶς ἄλλος.

Κρητικοπούλα, ἔχεις δίκιο, τὰ ζητήματα θὰ ἐλύοντο εἰρηνικῶς ἂν ὅλοι οἱ λαοὶ ἦσαν πολιτισμένοι· ἀλλὰ πῶς νὰ συνεννοηθοῦν Ἕλληνες καὶ Τοῦρκοι; Μίαν φοράν, ὅταν συνεζητεῖτο εἰς τὴν Γαλλίαν ἂν πρέπῃ νὰ καταργηθῇ ἡ θανατικὴ ποινή, ἕνας ἐξυπνότατος συγγραφεὺς ἀπήντησε: «Μάλιστα. ἀλλ' ἂς κάμουν τὴν ἀρχὴν οἱ κ.κ. δολοφόνοι!»

Παρόραμα: Εἰς τ' ἀποτελέσματα τῆς Γ' προκριματικῆς ἐκλογῆς τῶν Ψευδωνύμων, ἐκ τυπογραφικῆς ἀβλεψίας, φέρεται ὡς ἐπιτυχοῦσα ἡ *Ἡρωὶς τοῦ 21*, ἐνῷ ἐπέτυχε ὁ *Ἥρως τοῦ 21*. Τοῦτο ἄλλως τε εἶνε εὐνόητον, ἀφοῦ ἡ *Ἡρωὶς τοῦ 21* δὲν εἶχεν ὑποψηφιότητα κατὰ τὴν Γ' Τριμηνίαν.

Εὐχαριστῶ πολύ, *Γαλαζούμενη*, διὰ τὴν προθυμίαν. Ἔτσι τακτικαὶ καὶ πρόθυμοι ἦσαν καὶ αἱ ἀδελφαί σου. Ὥστε ὁ ἀδελφός σου πῆγε ἐθελοντής; Εὖγε του! Καὶ νὰ τὸν ἰδῇς

γρήγορα νὰ γυρίσῃ ἀῶος καὶ νικητής, μὲ τὸ μετάλλιον, ποὺ θὰ δοθῇ εἰς ὅλους τοὺς ἀνδρείους πολεμιστάς!

Ἡ καλή μου Δεκηγόρος τῆς Νεολαίας ἦτο πολὺν καιρὸν ἄρρωστη. Ἀλλὰ μόλις ἐσηκώθη, τὸ πρῶτον ποὺ ἔκαμεν ἦτο νὰ μοῦ γράψῃ καὶ νὰ μοῦ στείλῃ τὴν συνδρομήν της. Τὴν εὐχαριστῶ πάρα πολύ, καὶ τὴν συγχαίρω διὰ τὸ ἔνδοξον τραῦμα τοῦ ἀδελφοῦ της εἰς τὴν μάχην τοῦ Σαραντάπορου.

Ἀσύρματε Τηλέγραφε, ἔτσι λοιπὸν νὰ μοῦ γράφῃς ὅταν εὐκαιρῇς. Τὰ νέα σου ἀπὸ τὴν Θεσσαλονίκην ἦσαν τόσον ἐνδιαφέροντα! Αὐτὸς ὁ κύριος δὲν σοῦ εἶπε καὶ ἄλλα;

Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, Ἕσπερε, ὅτι τώρα μὲ τὴν εἰρήνην καὶ τὴν ἐλευθερίαν, τὸ περιοδικόν μας θὰ διαδοθῇ πολὺ εἰς τὴν Νέαν Μεγάλην Ἑλλάδα. Οἱ ἐκεῖ φίλοι μου θὰ γείνουν οἱ ἀπόστολοί του καὶ θὰ κάμουν θαύματα ξεσπαθώματος. Καὶ ὅπως ἐμεγάλωσεν ἡ Ἑλλάς, ἔτσι, ἐλπίζω, θὰ μεγαλώσῃ καὶ ἡ Διάπλασις.

Ὡραίας, ἐνθουσιώδεις, συγκινητικὰς ἐπιστολὰς μοῦ ἔγραψαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Γλυκοχάραμα, Γαλάτεια, Ἀκακία, Συριανὴ Αὔρα, Κυδωνιάτης* καὶ *Δελφὶν τοῦ Εὐξείνου*. Ἀλλὰ δὲν ἔχω ἄλλον τόπον.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: Τὸ «σκοπευτήριον» τοῦ *Γλυκοχαράματος*.— Τὸ «μισοφέγγαρο» τοῦ *Τέλλου Ἄγρα*.— «Διατί κτλ» τοῦ *Περσέως*. «Ὁ θάνατος τοῦ Παλληκαριοῦ» τοῦ *Ἑσπέρου*.— «Τὸ μικρὸ ἀδελφάκι» τοῦ *Ρόδου Μοσχοβόλημα*.— *Ἀνέκδοτα, Παίγνια καὶ ἄλλα* μικρὰ διάφορα διαφόρων.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ἀνταλλάλλάξουν: ἡ *Δαφνοστεφὴς Κυανόλευκος* (0) μὲ *Ρόδου Μοσχόβλημα*, *Ἑλλάδα Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, Νέλκε, Κάρμεν, Τραλλιανόν, Κραυγὴν Νίκης*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Φτέρην* (ἐστάλη·) *Υἱὸν τῆς Σεμέλης* (ἔστειλα·) *Ἄρην* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) *Δαφνοστεφὴ Κυανόλευκον* (ναί, θὰ ἦτο μία ὡραία στιγμὴ αὐτή, ἱκανὴ νὰ κάμῃ ἥρωας καὶ τοὺς πλέον ἀτόλμους στρατιώτας·) *Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες* (καλὰ τὸ παρετήρησες, τὸ διορθώνω·) *Ροδοπαῖον Ἑλληνόπαιδα* (ναί, δυστυχῶς· τὸ ἐσημείωσα διὰ τ' Ἀποτελέσματα·) *Ὀνειρευμένην Ἑλλάδα* (νέα φωτογραφία ἐλήφθη καὶ ἔχει καλῶς·) *Δωδωναῖον* (τὰ ἔστειλα ἐκ νέου· τὸ ἔχω ὑπ' ὄψει μου καὶ θὰ σκεφθῶ τί θὰ γίνῃ·) *Ἀλέξανδρον Μαυροκορδάτον* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) *Μελαχρουινὴν Ἑλληνοπούλαν* (χαίρω πολὺ ποὺ μοῦ γράφεις τώρα τακτικὰ καὶ νὰ ἐξακολουθήσῃς· τί μανθάνεις ἀπὸ τὸν μπαμπᾶ;) *Περσέα* (μὴν ἀνυπομονῇς καὶ θὰ σᾶς πῶ τὰ Νέα τοῦ 1913·) *Γλυκεῖαν Ἐλπίδα* (εὐχαριστῶ πολύ· ἡ ἐπιταγὴ ἄργησε νὰ φθάσῃ καὶ τώρα μόλις ὁ κ. Φ. σοῦ στέλλει τὰ βιβλία του·) *Ἀττικὴν Δύσιν* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· ἡ ἐπιστολή σου μὲ συνεκίνησε·) *Ἄνθος τῆς Ὑπομονῆς* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Ἑλληνικὴν Σημαίαν* (ἔστειλα καὶ ἄλλα δύο·) *Χαράλαμπον Θεοδ.* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) *Ἑλλάδα τοῦ Ρήγα* (ὅλ' αὐτὰ τώρα θὰ περάσουν γιὰ πάντα· ἔστειλα·) *Ἑλληνικὸν Οὐρανὸν* (εὐχαριστῶ πολύ·) *Ἀθαν. Γ. Βαλ.* (ἐλήφθη· θερμὰς εὐχαριστίας, καθὼς καὶ εἰς τὸν ἀδελφόν σου·) *Ἰνὼ* (εἰμπορεῖς νὰ τὸ ἀλλάξῃς· ἢ νὰ τὸ ἀνανεώσῃς ὅποτε θέλῃς·) *Αὔραν τῆς Μουρίσεως* (ἡ πρώτη δὲν ἐλήφθη καὶ βεβαίως θὰ παρέπεσεν εἰς τὸ ταχυδρομεῖον·) *Αὐτοκράτειραν τῆς Ἀνατολῆς*, κλπ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *7ην Νοεμβρίου*, θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

133ος Διαγωνισμὸς Λύσεων Αὐγούστου—Νοεμβρίου

(*Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 16ης Δεκεμβρίου*)

510. Λεξίγριφος

Τὸ πρῶτον μου ἐξὸν αἰθριον οὐρανό,
Στ' ἀλφάβητου τὸ δεύτερόν μου,
Καὶ τέλος 'ς ἕνα σύννεφο πυκνό,
Αὔτα, θὰ βρῇς τὸ σύνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κύματος

511. Συλλαβόγριφος

Τί εἶνε δύο γράμματα
Κανένας νὰ κολλήσῃ;
Καὶ ὅμως νά, χωρὶς αὐτὰ
Δὲν εἰμπορεῖ νὰ ζήσῃ!
Μὰ ἐπίσης καὶ στὰ ἔντομα
Μπορεῖ νὰ τ' ἀπαντήσῃ...

Ἐστάλη ὑπὸ Δημ. Ε. Κουκιάδου

512. Μεταγραμματισμὸς

Βγάλε πῖ καὶ βάλε λᾶ
Καὶ θὰ ἰδῇς ἐξαφνικά,
Ἀπὸ δένδρο φουντωτὸ
Ἄλλο δένδρο ἀψηλό.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀριάδνης Ἀναγνωστοπούλου

513. Στοιχειοτονόγραφος

Εἶμαι νῆσος τοῦ Αἰγαίου·
Ἂν μ' ἀλλάξῃς κεφαλίν
Καὶ τὸν τόνον καταιβάσῃς,
Θὰ γευθῇς λευκὴν τροφήν.
Κι' ἂν τὸν τόνον ἀναιβάσῃς
Πάλιν θὰ παρουσιάσῃς
Πόλιν ἀσιατικήν.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἑωσφόρου τοῦ Κυμαίου

514. Συλλαβικὸν Κυβόλεξον

* * * = Ἀνθρώπου ἐνδιαίτητα.
* * * = Μουσικὸν ὄργανον.
* * * = Λίμνη.

Κάθε ἀστερίσκος ἀντιπροσωπεύει συλλαβήν.

Ἐστάλη ἀπὸ Ἕνα Χιωτάκι

515. Ἐπιγραφὴ

Ο Ρ Α Α Σ Π Ω Π
Ω Σ Α Η Σ Α Η Σ
Σ Σ Γ Ι Θ Τ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Μοναστηράκι τοῦ Λεοβόδου.

516. Μαγικὴ Εἰκὼν ἄνευ Εἰκόνος

— Δημήτριε, Ἀλέξη, Κωνσταντῖνε, ἔ, λοιπόν, τὸ ἀγοράσατε;
— Ποιό, μπαμπᾶ;
— Μά ... τὸ βιβλίο ποὺ σᾶς εἶπα!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τραλλιανοῦ.

517. Ἀκροστιχὶς ἐξ Ἀντιθέτων

Νὰ εὑρεθοῦν ἀντίθετα τῶν κάτωθι λέξεων τοιαῦτα, ὥστε μὲ ταχυγρ. τῶν νὰ ἀποτελῆται ἀρχαῖον γνωμικὸν ἐκ δύο λέξεων:

Ἀγάπη, ἄγριος, εἰλικρινής, πόλεμος, λίμνη, σπεύδω, νεότης, νέον, ἄνους.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Παντοχοῦ Παρόντος

518. Φωνηεντόλιπον

ργσ - δν - νδς - ργ - δ - τ - νδς

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ναυτάκι

519. Γρῖφος

Ἂν $\frac{\text{οὐδὲ οὐδὲ οὐδὲ οὐδὲ}}{\text{θροῦ οὐδὲ οὐδὲ οὐδὲ}}$ δότε τὸ $\frac{\text{μέλλον}}{\text{στασθαι}}$

Ἐστάλη ὑπὸ Βασιλείου Ν. Ματθοπούλου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 43

431. Τόνιον (ἴον, ἴον.)—432. Λαμία (λα, μῖ, α.)—433. Χάλκη-ἄλκη.—434. Ὁ καπνός.

435. ΠΑΓΑΣΗΤΙΚΟΣ 436. ΕΛΛΑΙΑ
ΣΑΛΑΜΙΝΙΑ ΑΥΡΑ
ΠΗΝΕΙΟΣ ΑΡΑ
ΣΑΡΔΩ ΙΑ
ΙΟΝ Α
Σ

437-439. 1, Ἀπὸ τὴν Θήραν (θύραν). 2, Μὲ τὴν λίραν (λύραν). 3, Ἡ Ρίγα. — 440. *Το ΜΕΛΛΟΝ ΑΔΗΛΟΝ (ΤΟξον, ΜΕΛ*πομένη, ΛΟΝδῖνον, Ἀγησίλαος, ΔΗμητρα, ΛΟΝτος.)—441. Ἄνθρωπος ἀγράμματος ξύλον ἀπελέκητον.—442. *Οἱ ποταμοὶ τῆς Ἀμερικῆς εἰσὶ μεγάλοι* (Ὑπὸ τᾶ μῖ-τἰς - α μὲ ρε-κὶς εἰς η-μὲ γὰ λι.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ὁὐδεμία πρότασις δημοσιεύεται, ἐὰν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ὡς ἑξῆς: Διὰ τὰς πρώτας τρεῖς προτάσεις ἑκάστου φύλλου λεπτὰ 25. Διὰ τὰς ἐπὶ πλέον τοῦ αὐτοῦ φύλλου, 5 λεπτὰ ἡ λέξις.—Προτείνουν μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχὺν διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευδώνυμον ἐπίσης ἰσχὺν διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτάσεις μὲ ὀνόματα, ἢ μὲ ψευδώνυμα κατηγγημένα, δὲν δημοσιεύονται.— Ὁ ἐντὸς παρενθέσεως ἀριθμὸς σημαίνει πόσα τετράδια δὲν ἀνταπέδωσεν εἰσέτι ὁ προτείνων].

Θερμῶς εὐχαριστῶ πάντας τοὺς ψηφίσαντάς με κατὰ τὴν τρίτην τριμηνίαν, παρακαλῶ δὲ αὐτοὺς ὅπως μὲ ὑποστηρίξωσι καὶ κατὰ τὴν τελικὴν τετάρτην.

ΣΤΡΑΤΗΛΑΤΗΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ *(ΙΒ'309)*

ΤΟ 35ον ΕΤΟΣ

ΑΠΟ 1ης Δεκεμβρίου 1912 ἡ «Διάπλασις τῶν Παίδων» εἰσέρχεται εἰς τὸ 35ον αὐτῆς ἔτος.—Οἱ συνδρομηταί μας, τῶν ὁποίων ἡ συνδρομὴ ἔληξεν ἤδη ἢ λήγει μετ' ὀλίγον, παρακαλοῦνται Ν' ΑΝΑΝΕΩΣΟΥΝ ΤΗΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΝ *των ἐγκαίρως, καὶ εἰ δυνατὸν ἀπὸ τοῦδε, πρὸς ἀποφυγὴν τῆς μεγάλης συσσωρεύσεως ἐγγραφῶν κατὰ τὸ τέλος τοῦ ἔτους.*

Οἱ ἐγγραφόμενοι ἢ ἀνανεοῦντες τὴν συνδρομήν των, ἐτησίαν ἢ ἑξάμηνον, ἀπὸ σήμερον μέχρι τῆς 30 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ, *θὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν* ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗΝ ΚΛΗΡΩΣΙΝ *τῆς πρώτης ἑβδομάδος τοῦ προσεχοῦς Δεκεμβρίου, καθ' ἣν ὁ κληρωθησόμενος, εἷς μόνος, θὰ κερδίσῃ* ΜΙΑΝ ΑΑΧΕΙΟΦΟΡΟΝ ΜΕΤΟΧΗΝ *τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος, ἀξίας δραχμῶν 100, μ' ἐλπίδα κέρδους δρ. 50,000.*

Εἰς τὸ διάστημα τοῦ ἔτους 1913 θὰ γίνουν ΑΛΛΑΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΚΛΗΡΩΣΕΙΣ *Δώρων ποικίλων ἀξίας 1600 ἐν ὅλῳ δραχμῶν, εἰς ἑκάστην τῶν ὁποίων, κατὰ τοὺς ὅρους τοὺς δημοσιευθέντας εἰς τὸ 47ον φύλλον, σελ. 411, θὰ συμμετέχουν οἱ ἐγκαίρως προπληρώσαντες τὴν συνδρομήν των διὰ τὸ 1912. Τὰ Δῶρα, διὰ τοὺς 50 κερδίζοντας ἀριθμοὺς ἑκάστης τῶν τεσσάρων τούτων Κληρώσεων, θὰ εἶνε ὅμοια μὲ τὰ τῆς Τετάρτης Κληρώσεως ἐ. ἔ. ἡ ὁποία ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ 48ον φύλλον.*

ΥΠΕΝΘΥΜΙΖΕΤΑΙ, *ὅτι εἰς τοὺς ἐγγραφομένους ἢ ἀνανεοῦντας τὴν συνδρομήν των μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου, οἱ Τόμοι τῶν ἐτῶν 1899—1905, τιμώμενοι δρ. 7 ἕκαστος, καὶ οἱ τῶν ἐτῶν 1906—1912, τιμώμενοι δρ. 8, παρέχονται ἐξαιρετικῶς ἀντὶ δρ. τεσσάρων (4) ἕκαστος. Τὸ προνόμιον τοῦτο λήγει τὴν 30 Νοεμβρίου.*

Τύποις «Αὐγῆς Ἀθηνῶν» ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ Πλατεῖα Ἁγ. Θεοδώρων.—2381